

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.00. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

M. Elizabeta Urš.

NE JOKAJ!

Rosni tvoji so pogledi,
kalno tvoje je oko,
tuga plavati v besedi,
deklica, čemu vse to?
Spravi jok za pozna leta,
srečne dni mladost obeta!
Ne jokaj!

Je odprla se gomila,
vzela drago bitje v se?
Te je mati zapustila?
Te mori sirot gorje?
Glej, ločitev tu ni večna,
združi vse nas ura srečna . . .
Ne jokaj!

Morda čutiš, da razjeda
ti mladost bolezniki kal,
saj so tvoja lica bleđa,
ustnice je jok izpral.
Ne žaluj, če si na vrsti,
angelj boš v deviški krsti!
Ne jokaj!

Morda! — Ko med cvetje si
stopila,
in limber videla blesteč,
trpka bol te je zalila:
Limbar moj, oh, ni ga več!
O potem, dekletce milo,
nad nedolžnosti gomilo
Le jokaj!

Nemirno je srce moje...

Rev. R. L. Tominec, O. F. M.

II.

ELO ljubim pestrost in izmeno. Zato bi ti danes, predragi rad povedal, kar sem pred kratkim čul od moje visokočislane prijateljice že priletne gospe Eme R—r.

—o—

“Verjemite, moj dragi, mladi prijatelj, marsikaj sem doživela, mnogo prestala in prenesla in vdanopretrepela. Marsikaj sem na svetu tudi že videla, kar sem menila, da ne bom nikoli pozabila — pa je tudi obledelo. Le nekaj izrednih

dogodkov je, ki mi spomin nanje nikdar ne obledi, še vedno je ves svež . . . že zadnjič ste dejali naj vam kaj povem iz svojega življenja. Glejte sedajle imava oba čas, toplo je, čaj sem že naročila, mislim, da se ne boste dolgočasili.”

In pričela je.

“Sama sem sedela v kupeju brzovlaka na progi Berlin - Muenchen —

Bilo je nekako aprila meseca, ko se pri nas severjanih napravlja pomlad. Tisti dan je bril mrzel, oster severovzhodnik preko ravni. Vlak se je ustavil v mestu H.

Vrata mojega oddelka so se odprla, vstopil je postrešček, odložil par elegantnih kovčegov in odšel. Takoj nato je vstopila še mlada gospa v žalni obleki, s petletnim dečkom. Hitro je dama pripravila sebi in otroku lagodno mesto pri oknu in že je vlak sopihal s pošastno naglico dalje proti jugu.

Meni nasproti je sedel otrok povsem mirno, skoro prezelo zroč skozi okno. S tem hočem reči, da v pogledu ni imel nič tistega sijaja, ki ga pri otrokih tako zelo ljubimo. Svetli, svilnati kodri so mu padali preko tilnika na ramena in na čelo. Oči njegove; pozabila sem omeniti, da je imel ta otrok oči, ki jih še nisem videla. Rekla bi morda temnozeleno kot morsko dno in z nenavadnim bleskom. Nehote sem skušala primerjati materine oči z njegovimi, toda gospa je imela obraz zagrnjen z gostim pajčolanom. Jela sem brati, toda že čez par hipov sem knjigo odložila in pogled mi je zopet obvisel na otrokovem obrazu. Nasmehnila sem se, toda smehljaja mi dete ni vrnilo. Poznala sem otroško dušo in takoj vedela: Ta otrok mora priti sam k tebi, in ne ti k njemu. Na vsak način je nekaj posebnega in mislim, da je lepo biti takemu otroku mati. Zelo srečna mora pač biti . . .

Začutila sem na sebi njen pogled. Pajčolan je bila dvignila, oči iste kot pri otroku, sicer pa, četu-

di v obraz nenavadno lepa, otroku nič podobna. Po barvi obraza sem sklepala, da ima močno srčno napako. Polagoma sem se tekom življenja naučila opazovati, zato vem te poedinosti še danes tako točno.

Zopet sem segla po knjigi. Tomaža Kempčana zlata knjižica, vir tolažbe v najtežjih urah: Hoja za Kristusom.

Eno leto je skoro minilo, kar sem sama izgubila najdražje na svetu: moža in dvoje otrok. . . Rana je še vedno skelela in zato sem brala in skušala doumeti tiste stare, vedno lepe in vedno nove resnice. Toda ni šlo Bila sem taka kot človek, ki pač ve, da je nad njim modro in dobrotno nebo, pa ga v svoji bolečini ne vidi, ker že leži obupan z obrazom na tleh. Vedela sem, da moram s silo napraviti konec tem dolgim uram, ko se človek nehote udaja samim žalostnim mislim. Prav zato sem z veseljem sprejela ponudbo prijateljice, ki me je prosila naj prevzamem vodstvo novega zavetišča za nedorasle deklice. Tisti dan sem hitela novemu delu, novi skrbi, a tudi novemu življenju nasproti. Zavedala sem se, da bo prav ta skrb najbolje zdravilo za mojo grenkost in rano.

In zopet so našle misli pot k tujemu otroku, k nepoznani gospe.

Mali je pravkar dobil od mame otroško knjigo, z lepimi slikami divjih in domačih živali. Tu in tam je mamo vprašal za razlago. Parkrat mu je odgovorila, nato pa rekla: Tako, moj otrok, sedaj bi rada počivala. Če hočeš kaj jesti si lahko vzameš . . . kmalu je rahlo zasnula.

Meni je v naročju še vedno počivala knjiga Tomaža Kempčana. Iz knjige pa mu je molela podobica Matere božje z Detetom v naročju. Vdala sem se svojim mislim, kar se me dotakne mala, drobna rocka in dvoje vprašujočih oči se ozre vame. Dete je kazoč na podobico nestrpno vprašalo: “Kaj je to?” ker nisem takoj odgovorila, je zazvenelo vprašanje iznova skoro ostro: “Kaj je to?” Obrnila sem podobico proti njemu in odgovorila z vprašanjem: “Ali ne veš, da je to Mati božja s svojim sinkom Jezusom. Jezus ima ročice razprostrate in te blagoslavlja?”

“Mati božja — kaj je to? Kdo je to? Blagoslavlja? Jezušček?”

Kolikor besedi, toliko nestrpnih vprašanj. Cel svet nevednosti in pekoče radoznalosti.

Kako ti je ime? sem ga skoro nehote vprašala. Klemens Gertrud-Ansgar.

“Toda” in zopet tista pekoča nestrpnost. “Kdo je to? Povej!”

“Mati božja, Mati našega Stvarnika — Boga..”

“Bog — kdo je to, kaj je to?” Belo, lepo lice je

žarelo . . . Dušica, čista kot steklo, je hrepenela iz oči — in vendar niti slutnje o Bogu, niti slutnje o nadnaravnem svetu . . . Postalo me je groza . . . Toda, smem li? kaj bo rekla mati? Pogled mi je ušel na spečo, mlado gospo. Nek notranji glas me je ostro zavrnil: smeš, moraš! "Kaj je to?" sem ga vprašala, in kazala na živali v njegovi knjigi.

"Lev, slon, tiger . . ."

"In to" — in mu pokazala bežečo pokrajino, skozi okno. Takoj me je razumel: "drevesa, travniki, rože . . ."

"Kdo je vse to napravil, Klemens?"

"Svet."

"Svet, Klemens?"

"Seveda, svet, kdo drugi" je zapovedujoče zatrepetalo na ustnicah malega pogančka.

"To je svet, otrok moj, ali recimo vsaj en del sveta."

"To seveda vem!" "no in dalje, sem vprašala."

"Svet se sam naredi."

"Papa mi je rekel" in nato ljubeče vprašuje:

"Gospa, povej, kdo je to — Mati božja?" v čeh je imel skoro že solze.

Da bi na to vprašanje ne odgovorila? — ne, to ne sme biti. Boga se moramo končno le bolj bati kot ljudi.

Pritegnila sem ga k sebi, mu globoko pogledala v njegove jasne oči in pričela:

Mati božja — Klemens, je mati Onega, ki je vse ustvaril, tebe in mene in tvojo mamo in papana, in vse ljudi. In tudi svet in živali in drevesa in vode."

"Zakaj?"

"Iz ljubezni, moj otrok. Bog te ljubi. Zato ti je tudi dal vse, kar potrebuješ. In tebe je dal Bog tvojim starišem, ker jih tudi zelo, zelo ljubi."

Ničesar ni odgovoril, toda čutila sem, kako se je drobno telesce še tesneje privilo k meni. Nato, zroč nepremično na Marijino podobico:

"Ali je Bog — otrok?"

— — — —
"Klemens!"

V hipu je spustil vse: mene, knjigo, podobico, in že je objel gospo okoli vratu: "mamica, mama, ali si huda name?"

In česar bi nikoli ne verjela, če bi sama ne videla — mama je sunila to sladko, nedolžno dete v stran! Bledih ustnic, je s hripavim glasom trdo ukazala:

"Prosi, takoj, gospo za odpuščanje, da si jo nadlegoval. Takoj! Potem boš pa tam v kotu stal za kazen. In lahko gledaš skozi okno."

Ubogal je. Z ginljivo kretnjo se je obrnil od mame, stopil k meni in dejal: "Gospa, prosim, opro-

ščjenja." Nato je šel v kot na hodniku in zrl skozi okno.

Mlada gospa je zaprla za njim vrata kupeja in se obrnila k meni.

"Ali se sploh zavedate, da je meja med mojim in tvojim? je vprašala trdo. "Otrok je moj! kdo Vam je dal pravico, da mu razlagate Vašo vero in silite vanj?"

"Vzdržala sem njen ostri pogled in zaeno opazila, sodeč po rumenosivi barvi lica, da se ji bliža srčni napad. Kljub temu nisem smela molčati. Toda mislim, da sem sočutje z njo in vso ljubezen do lepega otroka položila v sledeče besede:

"Dovolite mi starejši, da Vas milostljiva, vprašam: Kdo je dal Vam pravico, da odtujujete neumrjočo dušico Vašega otroka, Njemu, ki ga Vam je dal?"

Dvignila je glavo. Res lepo je bilo to lice, toda izraz je bil en sam posmeh, trd, sovražen in ves okruten. Koliko je moralo to srce pretrpeti, da je moglo tako zreti v božji svet.

Končno se je zopet obrnila k meni in rekla:

"Naj bo, povedala Vam bom vse, ker se mi zdi, da dobro hočete. Ne veste, kaj ste storili. Poskusili sta ovreči tisto, kar sva oba, moj mož in jaz, v dolgih letih zidala in čuvala. Hotela sva otroku prihraniti strašno razočaranje prazne vere. Prav zato mu nisva nikdar govorila o Bogu in Stvarniku in Odrešeniku . . . Sedaj pa naenkrat pridete Vi in . . ." Težko je soplja; neizrekljivo sočutje se me je polastilo.

"Milostljiva," sem pričela, "pač veste, da govore kameni, če ljudje molče. Božjih dokazov ne morete spraviti s sveta ne Vi, ne Vaš soprog. In še zlasti ne za Vašega tako izredno razumnega otroka."

"Ah, molčite, prosim Vas, kaj Vi veste! Jaz sama ne verujem v Boga, da ga ne sovražim." Nisem se mogla več vzdržati. Rahlo sem pritegnila njeno roko k sebi, jo nežno pobožala in ji zašepetala:

"Gospa, sedajle verujete Vanj in Ga sovražite in mislim, da ste Ga zelo ljubila, da ga sedaj tako zelo sovražite."

Strasten pogled — pahnila me je v stran, kot prej otroka in zaječala: "Nočem, nočem, saj je vse proč, vse zastonj!"

Sedaj sem vedela, da se bliža ura izpovedi dveh src: trpečega in tolažečega . . . Tuje srce, neznanemu srcu. Toda bolečina je prevelika, in srce se mora iztožiti, da ne omaga. Verjemite, moj dragi prijatelj, tisto uro sem tako iskreno prosila božje pomoči, kot redkokedaj v mojem življenju.

Opazila sem po dolgem molku njen vprašujoči pogled in započela.

"Vem, gospa, da niste malo izgubili v življenju, kljub temu, da ste še mlada."

Nabrala je ustnice v zaničljiv posmeh. V meni je zavrelo, že sem hotela izreči trdo poslednjo besedo, kar sem se spomnila, kako je Bog meni nekoč izkazal toliko milost in dobroto. Pomirila sem se in rekla: "Gospa, mislim, da moram započeto dokončati.

Teško, da bi Vam le en sam človek tako točno povedal pot, ki vodi k Njemu. Sama sem ga nekoč ljubila neizrečeno. Nato sem ga zapustila, sovražila sem ga in tajila in bila nesrečna in zbegana. — Zakaj brez ljubezni do Njega ni sreče in miru."

Morda mi boste po vsem tem zaupali. Nočem siliti, le zdi se mi, da bi bilo dobro. In morda bi utegnila pomagati — ne iz sebe.

Odprla je vrata in vprašala: "Klemens, si truden?"

"Ne, mama" — je odgovoril sladki dečkov glas.

"Hočeš, čokolado? In že mu je ponudila skozi ozko odprtino knjigo in čokolado . . .

"Dobro, ker tako hočete in želim, ne, ker sama hočem, in ker ste Vi dobri bom vse povedala. Prvič

in zadnjič bržkone, se vidimo. Če me še katerikrat srečate v življenju, kajne, me ne boste poznali.

"Kakor želite," sem odvrnila.

"Tudi jaz sem nekoč ljubila Boga tako zelo, da sem v deklških letih večkrat menila: v samostan pojdem. Zlasti še, ker sem hotela tako očetu izprostiti milost vere in srečne poslednje ure. Toda, ko sem se z mojim sedanjim možem, spoznala, sem pustila vse misli na samostan. Kar sem najmanj pričakovala, moja mati se je protivila poroki. Kakor mi je sicer vsako pametno željo izpolnila, se je pri tej priliki branila dati dovoljenje. Verna kakor je bila, je kmalu opazila, da moj mož nima vere in rotila me je, naj se o pravem času premislim. Seveda se temu nisem uklonila, zlasti še, ker sem v svoji vroči ljubezni bila prepričana, da bo mož meni na ljubo vse storil, kar bom le hotela. Tako sva se poročila. Mati mi je pred poroko še povedala, da je zahtevala od njega svečano obljubo vse otroke vzgojiti strogo katoliško. Omenila sem le, da se mi zdi to skoro odveč, češ, da tak značaj ne prelomi dane besede.

Nič se bati!

Voltaire, francoski pisatelj, brezverec in strasten sovražnik sv. Cerkve, je rekel nekoč: "Naveličal sem se že vedno in vedno poslušati staro pesem, da je bilo 12 ribičev zadosti, da so vpeljali in razširili krščanstvo po svetu; jaz bom naposled vendar enkrat dokazal, da zadošča en sam mož, da uniči vero v Kristusa." In njegov učenec in posnemovalec, filozof D'Argens je pisal koncem 18. stoletja Frideriku II., pruskemu kralju: "Zdaj pišem knjigo, ki ima namen, za vselej zatreti praznoverje (krščanstvo), kateremu so dali ime "vera." — Ta D'Argens in njegov učitelj Voltaire sta že zdavnaj mrtva in ju ni več, že celo stoletje gnijeta v zemlji; "praznoverje" pa, krščansko-katoliška vera, naša sreča in naš ponos, živi še danes in ima več sto milijonov pristašev; razširjena je po vsem svetu in se razširja še vedno dalje. Živela bo do konca sveta, saj ji je dal zagotovilo njen Ustanovitelj, ki je Bog in ima besede večnega življenja: "Glejte, jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta;" in: "sezidal bom svojo Cerkev, in peklenska vrata je ne bodo premagala."

Znameniti angleški zgodovinar Macaulay piše v svojem spisu "Critical and historical essays IV." tako lepo o izrednem ohranjenju in procvitanju katoliške Cerkve skozi 19. stoletje; tako-le pravi:

"Kje je na zemlji kakšna ustanova razen katoliške Cerkve, katera bi bila priča onih časov, ko se je še dvigal iz Panteona (templja paganskih Rimljanov, ki je bil posvečen vsem tedaj znanim bogovom) dim zaklanih daritev, in ko so v amfiteatru cesarja Flaviana še rjaveli leopardi in tigri? Ponosne kraljevske rodbine so od včeraj, če jih primerjaš z vrsto papežev. Tudi zdaj še ne

kaže nobeno znamenje, da se bliža konec dolgega vladanja katoliške Cerkve. Ona je videla, kako so nastajale razne oblike vladanja in kako so se tvorile verske ustanove, (razne cerkve: luteranska itd.), ki obstojajo zdaj v svetu, in nikakega zagotovila nimamo, da katoliška Cerkev ne bo videla tudi konca teh držav in verskih naprav. Ta Cerkev je bila velika in spoštovana še predno so stopili Anglosasi na angleška tla, predno so prodirali Franki čez reko Reno, ona je bila velika in spoštovana, ko je cvetelo še v Antiohiji grško govorništvo in ko so v templju v Mekki še molili malike." Potem pa se zgrozi ob misli, da zna vsa visoka izobrazba in moč in bogastvo njegove domovine Anglije propasti, ko bo ista katoliška Cerkev.

Predragi katoliški vernik! Premisli, da je toliko ljudi na svetu in da smrt tako kosi med njimi, da umrje skoro vsako sekundo en človek. Le štej počasi: ena — dve — tri — štiri — pet itd.; tako se ločijo duše od teles in stopajo pred večnega in vsevidnega Sodnika.

Mladi, stari, verni, neverni, pošteni, grešniki, nedolžni, morilci, vneti za dobro stvar, propalice, bogokletniki, izobraženi, divjaki, kristjani, pogani, mohamedanci, budisti, konfucisti itd. Različni, a vendar vsak z neumrjočo dušo, namenjeno za večnost; in sicer za srečno večnost, če je našla smrt dušo v posvečujoči milosti; če pa je prišla smrt, ko še ni bil opran iz duše madež smrtnega greha po dejanju kesanja ali popolni ljubezni božji, stopajo ti od sodbe skozi strašna peklenska vrata v večno pogubljenje. Ti ne moreš k tem umirajočim osebno, da bi jih pripravil za srečno krščansko smrt; ali ti lahko vsak dan rotiš božje usmiljenje, naj jim pošlje du-

hovnika s sv. zakramenti, ali pa vsaj obudi v njih dušah kesanje ali ljubezen do Boga. Koliko jih lahko rešiš; kako ti bo vsaka od njih hvaležna celo večnost in bo zate prosila; kako boš tudi ti z veliko mirnostjo upal, da bo tebi dodelil Bog srečno smrt, če boš ti jo izprosil drugim, saj je rekel: "Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje!" Kratka molitvica je, nauči se jo in naj bo ena od tistih, ki jih najrajše in največkrat moliš!

Naj ti povem še drugi zgled, ki te bo podprl sklep moliti za umirajoče grešnike, da se v zadnjih hipih še spokore. Blaženi jezuit Anton Balducci, italijanski ljudski pridigar, umrl v Pofi 6. novembra 1717., torej 40 dni pred omenjeno blaženo Marijo od Angelov, je nekoč v pridigi zaklical: "Otroci! Bi radi vedeli, kako padajo dan za dnem duše grešnikov v pekel? Poglejte, kakor listi tega bresta!" In v tistem trenutku so se otrgali listi od brestovih mladik, in začelo je šumeti in vršati, kot bi delovale v večjah nevidne roke duhov. Tako na gosto je deževalo listje, da se je komaj videlo skozi, da se je komaj razločilo sosednje drevo. Grozo vzbujajoči prizor je trajal tako dolgo, da bi lahko odmolil cel dolg psalm Miserere, in ljudstvo je vse prepadeno in vznemirjeno od skrbi zaklicalo, poklekivši na kolena: "Usmiljenje!"

"Dovolj!" je zaklical pridigar slovesno, in takoj je nehalo listje padati. Brest pa je stal skoro ves gol v svitu pomladanskega solca, sredi dreves, zelenih in nagosto obraščenih mladik.

Tako padajo brezbožni v prepad, pogubljenja. Rešuj jih z molitvijo za umirajoče!

Spisal:

**KONRAD
BOLANDEN**

ŠENTJERNEJSKA NOČ

(Zgodovinski roman.)

Prosto preložil:

**REV. J. C.
SMOLEY**

KAKO bi mogla spati? Ne slišite ničesar? Vedno nam še vsem grozi nevarnost!"

"Vpitje prihaja iz dvorišča, — — po hodnikih je vse mirno," pristavila je Hedvika. "Naša vrata na hodnik so zapahnjena, Serra straži pri vratih. Zato le mirno zaspite in se pomirite.

Grofica je molčala in poslušala. Hedvikine besede so morale biti resnične. Tudi v Louvre je postali vse tiho in mirno. Le iz daljave je bilo še čuti glasove, ki so pa tudi utihnili.

Hugo ni za trenutek obrnil svojih oči od grofice.

"Vsedite se, Hugo, blizo k meni! Podajte mi svojo roko, — — z njo si hočem trdno držati svoje življenje."

Roka ljubljenelega Hugona je vplivala na utrujeno Blanko bolj ko vsako pomirjevalno sredstvo. Za par trenutkov je pa usnula.

Jutranje solnce se je z grozo obrnilo od mesta zločinov in groze, in z vso milobo sijalo na mladega moža, ki je čuval ob postelji speče grofice. Grozote minule noči ga niso utrudile. Neprenehoma je zrl v obraz speče grofice, zrl v njo kakor v kako umetno podobo, koje krasota je nepopisna. Prepričan je bil, da ga ljubi ona iz celega srca, in ta misel ga je navdajala z radostjo.

Hedvika je pa spala na stolu. Strah in groza zadnje noči sta bila brati na njenem obrazu.

Tu so se naenkrat odprla vrata. Serra je namignil markizu, naj pride ven. Lahno je vzel svojo roko iz Blankine roke in šel

tiho iz sobane. Grof Autremont mu je prišel naproti.

"Kako gre grofici?!" je vprašal stari oče.

"Sedaj spi."

Grof ga je vzel za roko in peljal v prednjo sobo.

"Ona ti je rešila življenje, dragi moj mladi mož! Vem vse, — — Serra mi je povedal vse. Varen pa vendar še nisi. Kralj je razjarjen, in Parižani divjajo. Regnica sem že poslal v Lisieux, kjer bo na varnem, — — in tudi bi rad poslal tebe tja."

"Ali še vedno divja krvoločnost?" je rekel Riviere z žalostjo. "V zgodovini Francije bo ostala Št. Jernejska noč večn, neizbrisljiv madež."

Grof je molče prikimal. Mrko je zrl pred se.

"Kako je bila vendar le ta noč mogoča? je vprašal Hugo s studom.

"Priatelj moj," odgovoril je grof Autremont, "današnja noč je bila posledica dolgoletnih vzrokov in zapletljajev. Ne glede na meščanske vojne so morale razmere zadnjih časov privedi do skrajnosti. Colignyjeva zaslepljena, nesrečna svojeglavnost in trma, da bo napovedal Franciji vojno, — — njegovo gospodarstvo nad kraljem, kar je moralo razjariti kraljičino stranko, — — prištejmo k temu še napihnenost in prevzetnost Hugenotov, jezo Parižanov, ki so videli, kako se kraljevi ljubljenci šopirijo, namen, napovedati katoliški Španski vojno, — — seštej vse to, boš pa kmalu imel vse vzroke vkup. Vendar, verjemi, ta zločin bi se

ne bil zgodil, ko bi ne bilo zadnje zarote."

"Zarote?" ponovil je markiz. "O kaki zaroti ni meni ničesar znanega."

"Jaz mislim uvod v novo meščansko vojno vsled napada na Colignyja," je pojasnil Autremont. "Dvoru groznje Hugenotov niso ostale prikrite, ravno tako ne, da so bili poslani brzi sli v Anglijo, Nemčijo in Švico, da bi se te države takoj pripravile zoper francoskega kralja."

Riviere je pobesil oči in molčal.

"Colignyjev umor me boli, kako boli," je nadaljeval Autremont. "Ko bi si bil dal Colygni le kaj dopovedati! No, no, — — mislim, da mi leze nekaj v oči! Hm, — — to so stare stvari, katerih ni mogoče predrugačiti. Excidat illa dies aevo! — — — Kaj sem hotel reči? Premišljujeva rajše bližnjo bodočnost, to se pravi, tvojo popolno rešitev. Bo šlo sicer težko! Zdi se mi nevarno, da bi kralja prosili za pomiloščenje, zdi se mi, da bi na način izdali, kje se nahajaš, in bojim se, da bi kralj v svoji togoti zahteval tvoje življenje. Kakor se govori, je sam streljal iz okna na bežeče Hugenote. Kdo naj zaupa razjarjenemu, razdraženemu levu? — — Morava si izmisliti sigurno rešilno pot."

Molče je stal Riviere pred grofom. Kako brezskrbno se je včasih podajal v najbolj ljute, najbolj nevarne boje, ni se brigal za svoje življenje! Sedaj ko je vedel, kak zaklad je bilo njegovo življenje za Blanko, mu je sijala srečna bodočnost naproti, sedaj

je hotel to življenje za vsako cenovno varovati.

"Meni pač sedaj čisto nič ne pride na misel," pričel je Autremont. "Moja glava postaja pusta in prazna, — — moj duh je opešal vsled groz zadnje noči. Prepijmo za enkrat te skrbi. Tudi ti, moj mladi prijatelj, potrebuješ počitka. Nikakor pa ne zapusti teh prostorov, dokler se jaz ne vrnem."

Podal je markizu roko in odšel.

Kar je delalo grofu toliko preglavic, je rešila Blanka brez vsakih posebnih težav.

Ko se je zjutraj prebudila iz trdega, okrepujočega spanja, zapazila je Hugonovo glavo ob robu njene postelje. Sedel je na stolu, glavo imel na blazini in spal. Tiho je vstala Blanka in šla iz sobe, katero je za seboj skrbno zaprla. Sedla je k mizi in pisala Henriku, vojvodu Lotarinškemu, pismo, katero je moral Serra takoj nesti k Gizu. Drugo pismo je bilo namenjeno stricu, škofu v Lisieux. Sigurnost, s katero je vse to uredila, je kazala, da si je vso stvar dobro premislila.

Solnce je stalo že precej visoko, ko se je markiz prebudil. Čudno se mu je zdelo, kje se nahaja, slišal je moške glasove. Nankrat so se pa odprla vrata, in ljubeznjiv ženski obraz se je prikazal med vratmi. Bila je Blanka. Skrbno ga je vprašala, kako se počuti.

"Nikoli mi še ni bilo boljše, nikoli še nisem bil bolj srečen, kakor danes pod varstvom moje blage gospodarice," je rekel markiz.

"Zajtrk čaka na vas," je rekla in ljubeznjivo zrla v njega. "Imamo tu gosta, hrabrega Balafre, vojvodo Henrika Lotarinškega."

Šla sta v sprejemno sobo, kjer je prišel Giz Hugonotu z vso prijaznostjo naproti.

"Pozdravljam vas, ljubi markiz, in veseli me, da se vam dobro godi!" je rekel vojvoda. "Ra-

zun tega sem pa pako srečen, da morem rešilno delo naše kraljice Blanke dokončati."

Markiz je zrl na Blanko in na vojvodo.

"Stojiš pred uganjko, mladi moj prijatelj," je rekel Autremont. "Glej, kar mi močje nismo mogli iztuhtati, to je bilo za žensko glavo prava igrača. Jaz nisem vedel poti, po kateri bi te bil živnega peljal iz Louvre in iz Pariza. Blanka je to nalogo hitro in izvrstno rešila."

"Čas hiti," prekinil je Giz grofa; "pri zajtrku o tem lahko malo več govorimo."

Stopili so v obednico, kjer je bil pripravljen okusen zajtrk, na mizi je stala v srebrnih vrčih najbolj plemenita francoska kapljica.

"Grofica Blanka," pričel je vojvoda Lotarinški, "mi je počastila danes zjutraj s pismom, ki mi daje priložnost, da se rešitelju svojega življenja in modremu prijatelju vsaj malo zahvalim in mu njegovo prijaznost povrnem. Toda ne glede na hvaležnost, ki sem vam jo dolžan, bi bila ena sama besedica naše kraljice Blanke zadoščala, da bi vas varno peljal iz Pariza."

"Za vašo prijaznost sem vam, vzvišeni vojvoda, iz srca hvaležen; naklonjenost naše kraljice Blanke me bo napravila za najbolj srečnega človeka na svetu," dejal je Riviere.

"To ste brez vsakega dvoma, ljubi markiz," je rekel vojvoda šaljivo. "Najbolj ljubeznjiva dama Francije je pokazala za vas skrb in ljubav, tako da niste samo najbolj srečen človek v Franciji, ampak tudi človek, katerega lahko vsakdo za tako srečo zavida."

Še je govoril vojvoda Lotarinški, ko je bilo čuti v prednji sobi težke korake. Vitez v polni opravi je vstopil v obednico. Okoli prs se mu je ovijala prepaska v barvah vojvode lotarinškega, tudi na ščitu je bil kot deviza Lo-

tarfinške, orel s krono.

"Baron Piles, moj zvest vazal," predstavil ga je vojvoda. "Njegov prihod je v zvezi z našim rešilnim delom," je dejal in se obrnil k markizu. "Ker vas v Louvre poznajo, moramo to preprečiti."

V tej opravi vas ne bo nikdo spoznal. Nemoteno boste lahko zapustili ob moji strani grad. Od tu se bova podala v mojo palačo, kjer naju pričakuje malo spremstvo, s katerim bomo odhajali iz mesta. Kolikor mi je znano, boste ponesli pismo milostne grofice na njenega strica, škofa v Lisieux. Jaz vas bom nekaj časa spremljal, dokler ne boste popolnoma na varnem. — Sedaj pa, prosim, hitimo, da kako naključje ne prepreči naših načrtov."

Čez četrto ure je stal Hugo v vitežki opravi pred Blanko in sprejel iz njenih rok pismo na njenegega strica.

"Na vsak način počakaš na naš prihod v Lisieux," je rekel Autremont. "Pozdravi mi srčno mojega svaka in ga zagotovi, da bova jaz in Blanka v nekoliko dnevih njegova gosta."

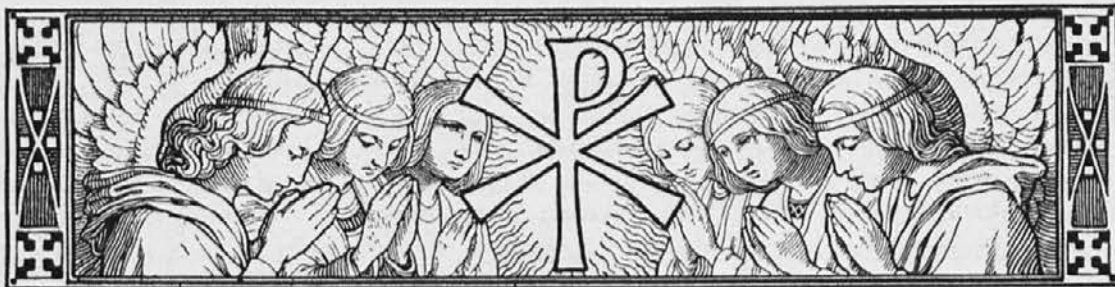
"Bog naj čuva nad vami, gospod Hugo!" rekla je Blanka.

Pokleknil je pred njo in ji po stari vitežki navadi poljubil roko.

"Ohranite mi, prosim, blagohoten spomin, blaga grofica!" dejal je ob slovesu markiz.

Uro pozneje sta dirjala Giz in Riviere na čelu oboroženega spremstva po glavni cesti. Dve uri daleč ga je spremljal vojvoda, in ko se je poslovil od njega, ponudil mu je del spremstva na razpolago. Toda Hugo je to ponudbo odklonil. češ, da se sovražnih napadov ne bo bati.

"Naklonjenost vaše Vzvišenosti je za me toliko bolj dragocena," je nadaljeval Hugo, ker prihaja od najbolj hrabrega viteza in najzaslužnejšega junaka Francije. Računajte v bodočnosti na mojo zvestobo! To krasno opravo vam bom pa pri prvi priliki vrnil."

Častna straža pred Najsvetejšim.

EVHARISTINI ČASTILCI V MISIJONSKIH DEŽELAH.

Prof. Dr. F. T.

NA evharističnem kongresu na Dunaju, ki je trajal od 12. do 15. septembra 1912. in kamor so se zbrali zastopniki vseh evropskih držav in narodov v nepregledni množicah, da

manifestirajo za čast in slavo evharističnega Kralja Jezusa, je govoril tudi apostolski vikar centralne Afrike škof Geyer. Poslušajmo nekaj njegovih poročil.

“Še danes so mi,” začne, “jasno pred očmi trije paganski mladeniči, ki so preteklo leto prosili v pokrajini Wau za sv. krst. Da pa se prepričam o resnobi njihov namena, sem hotel odložiti njihov krst na naslednje leto, saj bi za slučaj, bolezní in smrti itak zadoščal že njihov krst želja: Pa ko jim to rečem, je legla žalost na njihov mlade obraza. Res je, da zadošča za vsak slučaj tudi že sam krst želja, so mi odgovorili, “toda brez zakramentalnega krsta ne moremo prejemati presv. Reš. Telesa v sv. obhajilu, po katerem tako hrepenimo.” Nato sem jih pa takoj krstil in birmal, — čujte, bili so prvi od svojega naroda, katere je oblila krstna voda. Eden od njih je sin kneza, kateri gospoduje nad ljudožrskim plemenom,

in na novokrščenc je že sedaj pravi apostol med svojimi rojaki s svojim zgledom in s svojim poukom. — Pa ta zgodba ni prva, ko vleče sv. Evharistija vernike v Kristusovo Cerkev, kakor nek skrivnosten magnet. Še ta pretekli teden — pravi v svojem govoru škof Geyer — sem prejel sporočilo, da je zaprosil nek razkolnik — mladenič za prestop v katol. Cerkev, da bi mogel vsak dan k sv. obhajilu, ker skizmatiki prejemajo sv. Evharistijo le parkrat na leto.

Sv. Reš. Telo je pa tudi močna opora in podpora novoizpreobrnjenec, da morejo živeti v katol. veri in po katol. zapovedih. Kje na vsem božjem svetu je kakšna duša, ki bi bolj potrebovala moči in krepčila kot pa ravno novoizpreobrnjenec! Treba je le nekaj časa preživeti z njimi, pa se zadosti vidi in ve, kakšne boje imajo te duše.

Prej so verovali v bogove, ki so strašni in brezobzirno kruti, zato pa po naziranju divjakov zvišeni in mogočni; zdaj pa naj verjejo v Boga, katerega so pastirji gledali v vsej revščini v ovčjem hlevu v jaslicah in kateri je umrl zapuščen in zasramovan od svojih rojakov med dvema hudo delcema. Pagansko bogoslužje je bilo tesno zvezano z pojedinami in popivanji, zdaj pa naj bodo pripravljene, vsemu se odreči in

darovati, če treba, za vero tudi življenje! Rojaki jih smatrajo za izdajalce narodnih svetinj in starodavnih navad, domači se jih sramujejo kot odpadnikov, čarovniki jih besno zasledujejo kot povzročevalce vseh šib in nesreč, katere pošiljajo bogovi ljudem. Težko jim je ostati sredi nečiste razuzdanosti svojih tovarišev čisti, sredi ponosnega napuha in domišljavosti ponižni, sredi maščevalnosti krotki, sredi zanikerne lenobe delavni. Nimajo lepih zgledov do starišev, prijateljev, sosedov ali sorodnikov, marveč vsa okolica jih skuša takorekoč potegniti nazaj v ono žalostno življenje, v katerem so do hipa, ko so začuli glas in nauk misjonarjev. Kako težavno jim je n. pr. njihov ženo, katera po naziranju njihov rojakov še niti duše nima in torej niti človek ni, in katera je sploh brez vsake pravice — kako naj jo po sv. krstu smatrajo za enakopravno! Kako težko jim je ljubiti in podpirati bolnike, pohabljenec in starce, te nekoristne in nadležne stvari! Kolika žrtev je zanje, odpustiti sovražniku in ga vrhutega še ljubiti! Krščanstvo je res napovedalo boj vsemu, kar jim je blizu srca po narodnosti, mladostnih vezeh, prijateljstvu. Včasih so tudi za preganjanje tolike nevarnosti, da morajo biti le skrivaj krščeni in ne smejo svoje vere pokazati v domači

hiši in vasi. Kajne, koliko breme leži na njih neizkušanih ramah! Kje naj dobijo moči? Kako prav jim pride torej Jezusovo telo in Jezusova kri, kjer dobijo moč! Kristus sam prihaja v njih srca, on, ki je zmožen izvajati še vse hujše dušne in zunanje boje.

K sv. maši in k svetemu obhajilu pa prihajajo novokrščenci zelo radi. Že od nežne mladosti so se namreč udeleževali raznih daritev svojim bogovom in so uživali zraven del živali ali žita in drugih užitnih predmetov, katere so prinašali darovat. Potreba, k Bogu moliti in mu prinašati v daritvi dostojno čast, zahvalo, prošnje in zadoščenje za grehe, jim je takorekoč kar prirojena in jim ni treba šele dopovedovati, kolikega pomena je daritev sv. maše in sv. obhajila. Sploh se mora reči, da jim verski nauki ne delajo

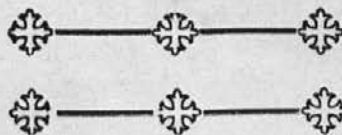
skoro nikakih težav in dvomov, saj so prej videli, kaj je človek brez luči sv. vere in brez naukov božjega razodetja. Težave jim dela praktično življenje, v katerem naj izvršujejo dobra dela. Rabijo torej dejanskih milosti, ki jih vabijo k dobrem in podpirajo njih namene in sklepe.

K presv. Evharišti ji jih pa vleče večkrat tudi to-le: Pri neizobraženih narodih je pogosto najti mnenje, da je ustvaril Bog najprej belokožce in jim dal bogato mero dušnih in telesnih prednosti, za črno in rujavo in rumeno plemo je pa le malo ostalo. Zato čutijo res v dnu duše, da so mnogo manj kakor belokožci; zato pa tudi veliko raje verjamejo belim ljudem, češ: on že ve, saj ima globoko pamet. Ker je v mohamedanstvu zelo veliko bele polti, zato tudi črnc rad postane mohamedanec, ker se čuti v novi

veri povišanega na stopnjo belokožcev. Neprimerno više pa se čuti ob obhajilni mizi. Tu je res kraj, kjer ne pomeni Evropejec več kakor Afrikanec, bogatin nič več ko delavec ali siromašen kmet, učenjak ne več ko preprost otrok. Vsi so le toliko vredni pred Bogom, v kolikor so verni in svetega življenja. Pri obhajilni mizi se čutijo enakopravne sinove in hčere katoliške Cerkve, katero potem toliko bolj ljubijo, kolikor bolj daje prostora vsem zaničevanim in revnim.

In ko se snidejo v cerkvi in ob obhajilni mizi, se čutijo ne več tako zapuščene kakor v svojih domovih, ampak sladka zavest skrupnosti jih krepča. Kakor ovce okrog pastirja, tako se oni zbirajo okrog dobrega pastirja Jezusa in vidijo, da niso osamljeni."

(Konec.)

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen apostolstva molitve za mesec avgust:

ZA IZTREBLJENJE BOGOKLETSTVA.

VSTARI zavezi je bila postava da so kamenjali bogokletneža do smrti. Da je bogokletstvo gnusen greh, se vidi iz tega, kjer je Bog dal tako zapoved za one, kateri so prostovoljno kleli in zaničevali Boga in stvari katere so njemu posvečene.

Že od prvih časov, so se trudile oblasti da bi odpravile bogokletstvo; navadno so bogokletneža tudi občutno kaznovali. Cerkve se je vedno trudila, da bi prepričala vsakega, kako velik

greh je bogokletstvo in da bi ga pripravila, da bi se poboljšal in častil ime božje. Pred šeststo in petdesetimi leti je papež naročil dominikancem, naj pridigujejo zoper vsako kletev, bogokletstvo in pohujšljive govore. Na tak način se je pričelo društvo presvetega Imena.

Pravega bogokletstva navadno ni med ameriškimi katoličani, vendar moramo učiti naše fante in može, kako naj se varujejo vseh slabih pogovorov, kakoršni so pri njih v navadi. Zato navdušuje naša cerkvena vlada, naj se združijo može in mladeniči v društva najsvetejšega Imena.

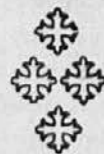
V teh društvih se bodo naučili spoštovati ime božje. naučili se

bodo spoznavati velikost božjo in da je vsaka stvar sveta, katera spada k verskim stvarim. Navadili se bodo pogosto prejemati sveto obhajilo, da jim bo živilo ljubezen do presvetega Srca, kar bo imelo naravna posledice, namreč, da se bodo varovali slabega govora.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne; prvič v spravo za vsa razžaljenja, katerega trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, drugič, za iztrebljenje bogokletstva,

VNEBOVZETJE.

REV. FR. PAVŠIČ.

Dani se tam za našimi gorami,
v lepoti vsej odpira se nebo
in rajska zarja vzhaja že nad nami,
pošilja svetle žarke na zemljo....
Prelepo jutro, davno že po Tebi
zahrepenelo naše je oko.

In tamkaj sredi belega oblaka
neštete množice duhov neso
jo v raj, ki večna sreča ga namaka
Kraljico sveto vsó brezmadežno.
Vsi angelji so v haljah snežno belih
in čast, zahvalo danes ji pojo:
O bodi nam pozdravljena srčno!

Narava širna praznik zdaj obhaja
zamaknjena poslušna petje to
in vsako srce z blaženstvom navdaja,
ni čulo tega petja še uho.....
Vsa vojskujoča cerkev se raduje
oziramo se vsi za Njo, za Njo.....

Razlaga sv. maše.

Po raznih virih priredil Rev. Jos. Pollak.

Predgovor urednika.

I dolgo tega, kar mi je neka dobra oseba pisala, naj bi Ave Maria začela prinašati razlago sv. maše. Ko je ob nedeljah gledala, kako slabo ljudje v dotični naselbini obiskujejo nedeljsko službo božjo, jo je srce bolelo. Menila je, in prav je imela, da mnogi naši ljudje ne morejo več imeti pravega pojma o sv. maši, sicer bi ne bili razni showi polni cerkve pa prazne. Tudi mi duhovniki vemo to, tudi nas srce boli. Za vse drugo mnogi najdejo čas, samo za nedeljsko sv. mašo ga tolikokrat zmanjka. Za vzroke niso nikoli v zadregi. Cel koš vam jih nasujejo, samo glavnega ne, versko mlačnost in lenobo. S popolnim prepričanjem lahko trdim, da devetdeset procentov tistih, ki ne hodijo k nedeljski službi božji, razun o božiču in veliki noči, v resnici nimajo zadostnega vzroka, da bi doma ostajali, ampak si le domišljujejo, da ga imajo. Še prej predno jim bo zasvetila večna luč, bodo to sami spoznali. Še žalostnejše, če ne, kajti v tem slučaju bodo dobili "bile" v roke, katerih plačati več ne bo mogoče. Sledil bo večni "krah." Tega bi pač nikomur ne privoščil. Zato mi je dotična dobra žena iz srca vzela željo ljudi poučiti o vrednosti sv. maše in nje velikanškem pomenu za krščansko življenje. Saj skušanja uči, da kakor hitro kedo začne iz ničvrednih vzrokov opuščati nedeljsko sv. mašo, gre z njegovo vero in moralo tako hitro nizdol, kakor z močmi s tistega, ki je dobil takozvano hitro jetiko. Ne bo dolgo, pa ga bomo dobili v nasprotnem taboru, naročenega na brezverske liste in dopisujočega vanje.

Ne vem, ali je bil samo slučaj, ali posebna previdnost božja, da sem ravno tiste dni, ko je ona žena sprožila to misel, dobil od Rev. Jos. Pollaka pismo, v katerem mi piše, da ima v rokopisu razlago sv. maše, ki bi jo morda kazalo priobčevati v našem listu in pozneje izdati celotni ponatis. Se razume, da mi je ponudba došla kakor nalašč. Le glede ponatisa sem imel pomisleke in jih še imam. O, tudi taka knjiga bi nam bila potrebna, bolj kot stotine drugih. Križ je le, ker to preveč stane. A tudi to bi se še naredilo, ko bi naši ljudje za tako čtivo malo več smisla imeli in dosledno take knjige rajši kupovali. Nabožne knjige imajo najmanj odjemalcev, če izvzamemo molitvenike. Franc Bernik-ovih: Deset zapovedi, ki so današnjemu svetu prav tako potrebne, imajo v knjigarni Amerikanski Slovenec & Edinost še celo skladovnico. Njegov: Najboljši prijatelj menda še tudi ni našel dosti prijateljev. Radi teh skušenj se kar ne morem sprijazniti s ponatisom: Razlage sv. maše. Hvala g. pisatelju, da je te moje pomisleke vpošteval in mi kljub temu poslal rokopis. S priobčevanjem hočem takoj začeti. Cenjene naročnike pa opozarjam, naj te številke A. M. skrbno spravljajo, da bodo imeli celotno delo in je mogli pozneje zopet in zopet brati. Zdaj pa naj dam besedo pisatelju Rev. Jos. Pollaku.

Predgovor pisatelja.

Sv. maša je solnce bogočastja in bogata zakladnica, iz katere tem več lahko zajemamo, čem spodobnejše in pobožnejše se je udeležujemo. Da se bo pa to res zgodilo, je treba, da smo o sv. maši dobro poučeni. Večkrat mi je hudo delo, ko sem v domovini zapazil (tu te razvade hvala Bogu ni), kako ostajajo nekateri zu-

naj cerkve, kako se za vratmi in pod korom med sv. opravilom pogovarjajo in se ne zmenijo za svetost in imenitnost tega, kar se godi pri altarju. Ker dobro poznam vernost našega naroda, sem prepričan, da se to ne godi toliko iz hudobije, kakor iz lahkomišljenosti. V takih slučajih so mi prišle na misel besede, ki jih je Gospod govoril nad svojim Jeruzalemom: "Da bi bilo spoznalo tudi ti in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir." (Luk. 19, 42.) Da, ko bi dobro premislili, kaj je sv. maša, bi bilo pri njej naše obnašanje gotovo zgledno in nikdar bi je ne opustili brez res tehtnega vzroka.

Poučiti drago slovensko ljudstvo o imenitnosti sv. maše, o lepoti njenih molitev in obredov, je namen tega spisa. Ako z njim dosežem ta namen, ako se bodo poslej moji rojaki spodobnejše in pobožnejše obnašali pri nekrvavi daritvi, zlasti pa, ako bodo začeli zopet pridneje zahajati v cerkev, naj bo izrečena prisrčna zahvala dobremu Bogu, ki se je poslužil teh vrstic in odprl oči onim, ki so se doslej pri tem sv. opravilu dolgočasili in je malomarno opuščali, ko je vendar živi vir sreče in miru, po katerih zlasti v naših razrvanih časih sleherno srce tako vroče koprne.

Naravnost prešerno bi se mi zdelo, ako bi kedo hotel pri toliki in tako izvrstni književnosti o tem predmetu, pisati o njem popolnoma samostojno delo. Jaz teh skušnjav nisem imel. Sploh je pa kaj novega o sv. maši spisati težko, kaj boljšega kakor se je spisalo skoro nemogoče. Njeni stari razlagavci so veliko globlje prodrli v njene skrivnosti, njeno vzvišenost in lepoto, zato so znali o njej tudi več lepega in koristnega povedati o njej, kot moremo mi. Zato sem pri sestavljanju tega spisa šel k njim v šolo.

Nisem se hotel postaviti s kakim novim, izvirnim delom, ampak sem hotel le koristiti svojemu narodu, kar bom lažje dosegel kot učenec velikih učiteljev, kakor kot samostojni učitelj.

Pred leti sem prebiral nemško knjigo učenega benediktinskega opata Dr. Benedikt Sauterja: Das heil. Messopfer (Daritev sv. maše). Tolikanj mi je dopadla ta knjiga, da sem jo hotel posloveniti. To svojo namero sem razodel tedanjemu tajniku Družbe sv. Mohorja Rev. Jos. Rozmanu. Gospod mi je pa svetoval, naj bi po tem in drugih tozadevnih virih sestavil poljudno pisano razlago sv. maše. Kmalu potem me je Rev. Ivan Vrhovnik, takrat trnovski župnik v Ljubljani, opozoril na "Razlaganje dopoldanske očitne službe božje, ali krščanske nauke, ki jih je imel Anton Pecek, kaplan pri sv. Jakobu v Ljubljani, na svitlo dal: Jožef Burger." To izvrstno knjigo je rajni nepozabni lavantinski škof Anton Martin Slomšek pogostokrat hvalil in priporočal. V resnici ima mnogo lepih misli, ki sem jih pri tem svojem delu pridno vporabljal. Poleg teh sem rabil še več drugih virov, nemških, italijanskih, francoskih. Kjer sem našel kaj lepega sem izpisal in vpledel v to razlago.

Tako pripravljeno delo bi imela iziti v družbi sv. Mohorja. Vendar iz tega ni bilo nič. Rev. Rozman, po katerega navodilu sem se ravnal, je med tem odstopil od tajništva družbe. Sledil mu je Msg. Valentin Podgorec, ki je podobno delo sam pripravljal in imel kot odbornik seveda prednost z njim. Ostalo mi je v rokopisu. Dolgo sem mislil, kako bi je v podobi knjige spravil med ljudstvo. Ker pa to ni lahka stvar, tu v Ameriki najmanj, sem se odločil, da je ponudim uredništvu Ave Marije v priobčevanje. Z veseljem je sprejelo ponudbo. Pre-

biraj tedaj, drago moje ljudstvo to razlago Najsvetejše daritve, da se je boš tisto občudovanja vredno gorečnostjo vdeleževalo, kakor

tvoji očetje, ki jim ni bila nobena pot predolga, nobeno vreme pre-slabo, ko je bilo treba spolniti nedeljsko-prazniško dolžnost.

Iz kronike ljubljanskega karmela.

S. N. O. Carm.

SESTRA Terezija Gabriela od Marijinega oznanenja, s svetim imenom Henrijeta Wirth, rojena 31. decembra 1840., je bila hči bogatih starišev. Kot ugledni meščani so bili pa tudi pobožni in zelo milosrčni. Oče je bil na Dunaju pekovski mojster in hišni posestnik. Henrijeta je bila jako nadarjen in živ otrok, ljubila pa je prisrčno svoje stariše in jim to ljubezen dokazovala z veselo pokorščino. Z mnogimi sestricami izvrstno vzgojena, je pozneje delila s stariši domača dela. Nedostopna svetu je ljubila molitev, ter z največjo zvestobo in ljubeznijo izpolnjevala svoje otroške dolžnosti. Rada bi bila sicer zamenjala domače bivališče, s skromno celico, toda ker so ji bratci in sestrice deloma pomrli, deloma se poročili, blage stariše ni mogla zapustiti. Stregla jim je z ljubeznipolno požrtvovalnostjo do smrti. Ko je kmalu nato z eno svojih prijateljic obiskala samostan karmeličank v Baumgarten pri Dunaju, je govorila tudi s tedajno svetostno in ljubeznjivo prednico, preč. m. M. Evfrazijo. Takoj je začutila v srcu poklic za Karmel. Prosila je ponižno za vsprejem, kar so ji, vključno njenih 40 let z ozirom na nje temeljito pobožnost in trdno zdravje, res dovolili. Ko je doma vse potrebno uredila, je 13. avgusta 1882. vstopila.

Polna globoke hvaležnosti za izredno milost božjo, se je z največjo gorečnostjo trudila pridobiti vse samostanske čednosti. Ker je stremila po popolnosti, in bila tudi za samostanske službe jako dobra moč, je bila preoblečena še isto leto in sicer na praznik sv. matere Terezije. Dobila je s sv. redovno obleko ime: Terezija Gabriela od Marijinega oznanenja. Dobra novinka, presrečna, da je smela nositi sv. oble-

ko Matere božje, je hrepenela po vedno večji popolnosti. Ker so spoznali njeno veliko ljubezen in spoštovanje do redovnega poklica, so ji 15. oktobra prihodnjega leta dovolili napraviti že večne obljube. Kdo je bil srečnejši od naše ljube sestre! Ker je imel pred kratkem ustanovljeni samostan še malo sester, je morala oskrbovati razne službe. Kot pomočnica zakristanke in M. Johane je bila vzgledno ubogljiva, požrtvovalna in zvesta do pičice. Opravljala je vsa dela z veliko pazljivostjo in pobožnostjo. Enako je tudi v vseh drugih službah delala neumorno in si nevede pridobila veliko spoštovanje in ljubezen vseh, ki so imeli z njo občevati. Tudi kot strežnica bolnih sester je bila izvrstna. Polna ljubezni in materinske skrbnosti, ji ni bilo nič pretežavno. Po dnevi in po noči jim je stregla s toliko požrtvovalnostjo, da smo bile v dno srca ginjene. Sestre, katerim je naša ljubljena s. Terezija Gabriela stregla, niso mogle prehvaliti njene ljubezeni in so ji ostale vedno hvaležne. Slednjič tudi kot izdelovalka paramentov ni storila malo. Za to delo jako pripravna je pa tudi porabila vso marljivost zanj. Tako je minilo skoraj 9 let tihega, skritega, ljubeznipolnega delovanja v samostanu v Baumgarten, kar jo božja Previdnost pokliče k ustanovi na Selo. Odpotovala je s sestro Marijo Stanislavo 16. marca 1891. in dospela na večer istega dne v spremstvu presvetlega knezoškofa Jakoba Missije na svojo novo postojanko. Začetkom je le težko prenesla tukajšnje podnebje in bolehalo celo leto. Toda s časom, je popolnoma ozdravela in tudi tu neutrudljivo delovala. Kot prva zakristanka, je bila v občevanju s svojo pomočnico tako ljubeznjiva in ponižna, da jo je ta le občudovala. Mnogo let, dokler

namreč so to dopuščale oči, je izdelovala paramente in škapulirje z nepopisno marljivostjo. Poleg tega je čez 20 let oskrbovala in izdelovala nogavice. In to tako tiho in skrito in s toliko ljubeznijo, da je bilo ginljivo. Ko je postala že slaba in neokorna in je poleg tega dobila na rokah izrastke, katere je moral zdravnik prerezati, jo je častita prednica hotela oprostiti težavnega dela, toda sestra je tako dolgo in vroče prosila, da ji niso mogli odreči. Koliko premagovanja jo je moralo pač stati šivanje teh trdih in močnih nogavic. Ostala pa je toliko časa pri tem opravilu, da je res ni več zmogla. A tudi potem je še vedno pregledovala, če je dobro narajeno in sama vse potrebno pripravljala.

Kot v Baumgarten-u, je bila tudi tu najljubeznjivejša strežnica, zlasti za časa epidemične influence in tifusa. Za vse, kar je ta težki čas storila, naj ji bo Jezus bogat plačnik!

Velika je bila tudi njena ljubezen do sester lajik, in ko je ena njih zbolela, si je izprosila naša ljuba sestra, da je vsak drugi teden mesto nje budila sestre. Ker je mogla vsled tega zgodaj vstajati, je bilo to pač veliko zanj, ki je bila sama zelo potrebna počitka. Imela se je mnogo boriti proti spancu, a kljub temu je vestno hodila k nočnim molitvam in tudi uro po kompletoriju ni porabila za počitek, temveč za molitev.

Polna ljubezni za druge, pa je bila sama s seboj stroga in trda. In če se je zgodilo, da je iz človeške slabosti ali v naglici izrekla besedo in v svoji rahločutnosti mislila, da je s tem ranila druge, je takoj prihitela k dotični sestri, ter jo, najsi je bila ta še tako mlada, kleče prosila odpuščanja. V njeni globoki ponižnosti ni ničesar pripisovala sebi in se ved-

no opirala na božje usmiljenje. Nad vse skromna, ni nikdar izražala kako, tudi upravičeno zahtevo, pač pa je bila ljubemu Bogu in predstojnikom otroško hvaležna za vse. Kolikor možno se je izogibala vsake izjeme. Vse spokorne vaje in vsa mrtvičenja je opravljala z veliko resnobo in gorečnostjo, dokler je le mogla in smela. Že vsa bolna in slabotna je večkrat prosila dovoljenja za to ali ono mrtvičenje, če ji pa niso dovolili, se je mirno in otroško udala, dobro vedoč, da je pokorščina več vredna, nego pokora. Sv. pokorščino je sploh ljubila nad vse.

Zvesta vsem samostanskim vajam in obredom, je prišla zadnja leta vedno, če tudi s težavo, ker je veliko trpela na protinu, zjutraj v kor in zvečer oprta na palico k nočni molitvi brevirja. In to vkljub občutljivim bolečinam. Tu je potem molila tako glasno, ter brala lekcije tako lepo in razumljivo, kot malokatera mladih sester. Imela je močan in lep glas in radi tega je vedno brala v koru tudi premišljevanja. Tudi v refektoriju je bila priljubljena čitateljica.

Bila je močna in energična duša in vendar otroška in predstojnikom nedosegljivo pokorna in vdana. Goreča v molitvi ni opravljala samo predpisane molitve in premišljevanja, tudi med delom je veliko in pristrčno molila. V celici je imela pred seboj križec sv. obljud, pred katerim je med delom opravljala križev pot in druge molitve. Nedelje in praznike je porabila izključno le za molitve in duhovno branje izvzemši časa za druge dolžnosti. Izvrševanje teh ji je bilo pač prvo, kajti spoznala je v njih voljo božjo, in spolnjevanje te je bila edina želja njenega svetostnega in bogaljubečega srca. Velika častilka božjega Srca in ljube Matere božje je nosila tudi do sv. očeta Jožefa veliko pobožnost v srcu. Izvolila si je veliko svetnikov in

svetnic za svoje varuhe, ter njim na čast sestavila prav posebne litanije, katere je molila sleherni dan z veliko gorečnostjo. Takoj, ko je zvedela za smrt kake svetostne osebe, jo je uvrstila (takoj) v njene dolge litanije svetnikov in se ji dnevno priporočala. Veliko je molila tudi za verne duše, za dobrotnike samostana in za vse zadeve sv. cerkve.

L. 1900. je Bog obiskal svojo izvoljenko z boleznijo. Trpela je veliko na protinu. Bolečine so postajale od leta do leta hujše. L. 1908. se je temu pridružilo še krvavenje v očeh. Dr. Bock, ki jo je zdravil, je izjavil, da se mora podvreči operaciji in sicer v deželni bolnici. Temu pa se je energično zoperstavila, rekoč, da raje umrje nego da bi zapustila samostan. Iz prijaznosti je zdravnik potem izvršil operacijo doma in hvala Bogu tako dobro, da je krvavenje popolnoma prenehalo. 15. oktobra istega leta je naša ljuba sestra Terezija Gabriela, obhajala 25-letnico sv. obljud. Bila ljubeznjiva in jako hvaležna za vsa vesela iznenadenja, katere so ji bili pripravili. Petnajst mesecev pozneje pa je ljubi Bog od nas vseh zahteval bridko žrtev, ko je poklical k sebi, našo nad vse ljubljeno mater, č. prednico m. Marijo Terezijo. Tudi za ljubo sestro Gabrielo, je bil to hud udarec, čutna izguba. Ljubila je ranjko z vso ljubeznijo otroško vdane duše. Toda močna v trpljenju, je darovala to žrtev Bogu in tolažila mlade sestre s sočutno ljubeznijo matere. Toda tudi novoizvoljeni, mnogo mlajši prednici je izkazovala vso udanost in pokorščino in to s tako ponižnostjo, da se ta večkrat ni mogla ubraniti ginjenosti. Često-krat si je nova prednica poiskala sveta pri stari, izkušeni sestri, ki pa je postajala vedno slabejša. K vsemu trpljenju, se je končno pridružila še jetika. Na rokah in nogah so se pojavili bolestni izrastki, katere je moral zdravnik

prerezati. Pešala je vidno. Dne 21. oktobra je sprejela zakramente za umirajoče in ko so 6. novembra presvitli knezoškof maševali v naši cerkvi, so ji sami prinesli sveto popotnico, kar je naši ljubljenci bolnici napravilo veliko veselje. Trpela je veliko in precej časa imela velik strah pred smrtjo in hude notranje boje. Toda trpela je s toliko potrpežljivostjo in vdanostjo, da nam je bila v veliko spodbudo. Bog pa je delil svoji zvesti služabnici tudi mnogo milosti. Zadnje dvanajst dni je sprejemala vsak dan sveto obhajilo za popotnico in sicer z veliko pobožnostjo in ljubeznijo. V noči med 13. in 14. novembrom je trpela silno veliko. Zjutraj smo pri nji opravljale molitve za umirajoče. Pred sv. mašo so ji prinesli sveto popotnico. Častita m. prednica so ostali tudi med sv. mašo pri nji in se odstranili le toliko, da so sprejeli sveto obhajilo. Ko so se vrnili k ljubi bolnici, je ta imela ravno hud vročinski napad. Naenkrat pravi: "Jaz moram na potovanje, kje je palica? O prosim prinesite mi palico, da grem na pot!"

Uboga sestra je silila iz postelje. Bil je žalosten pogled, ko je vsa izmučena sedela na slamnici, bosí nogi v sandalah, v izsušeni, tresoči roki palico, in želela odpraviti se na pot. Seveda, ji njena skrajna slabost ni več dopuščala napraviti korak.

Ostale smo to dopoldne skoraj ves čas pri nji in molile, kajti zdaj in zdaj smo pričakovale njeno zadnjo uro. Tudi sama je še veliko molila. Pričela je litanije presvetega Srca Jezusovega in lavretanske litanije. Popoldne so prišli prečastiti gospod generalni vikar, ter ji podelili vesolno odvezo za smrtno uro. Tudi me smo v celici umirajoče sprejele vesolno odvezo, ker smo tedaj ravno praznovali dan vseh svetnikov našega reda.

Zadnjo noč je bila precej mirna in z veliko gorečnostjo molila,

"Presveto Srce Jezusovo, vzemi me prav kmalu k sebi v večno zveličanje!" Če smo ji govorili o nebesih, ki jo imajo kmalu sprejeti, se je ljubko nasmehnila, enako nedolžnemu detetu. Strah pred smrtjo, jo ni več mučil. Na praznik svetega Leopolda, 15. novembra, katerega je zelo častila, je zadnjič sprejela sveto popotnico. Vsak trenutek smo pričakovali smrt. Če se je častita prednica za trenutek odstranila, je takoj vroče zaprosila, naj se kmalu povrne. Postajala je vedno sla-

bejša. Parkrat so ji še ponudili požirek lurške vode, kar je hvaležno sprejela. Ob 5. uri popoldne se je pričel težak smrtni boj. Neprenehoma je molila: "In manus tuas Domine, comendo spiritum meum!" Molili smo z njo in za njo. Dokler je mogla premikati ustnica, je molila z nami. Slednjič je jelo srce zastajati. Bila je še vedno pri zavesti. Približno ob tri četrt na sedem je odprla oči in nepremično zrla kvišku. Usta nalahno odprta, je dihala vedno tišje, — — — še par vzdihov, — —

— in mirno je zaspala v Gospodu.

Bilo je 15. novembra 1912. ob 7. uri zvečer. Njeno truplo je bilo nepopisno lepo in častljivo. Ljudje, ki so prišli škropit, so z občudovanjem zrli na nevesto Jezusovo, ter jo blagovali.

Nas vse, pa je prevevala le ena želja, da bi tudi mi kdaj enako sveto umirali in umrli, kot naša ljubljena sestra Terezija Gabriela, — kajti: "Dragocena je v v očeh Gospodovih, smrt njegovih svetih." — — R. i. p.

Misijonarjeva zadnja sv. maša.

H. B.

PROTI koncu 16. stoletja je misijonaril mej Indijanci na obali Floride frančiškan Rev. Corpa. Vspešen je bil njegov misijon. Rdečkožci so pili nauk zveličanja kakor zemlja blagodejni dež po dolgi suši. Misijonar je bil ves srečen. Nankrat, kakor iz jasnega, pa bukne preganjanje kristjanov. Zaneetil je je sin nekega poglavarja. Tudi ta mladenič je sprejel sv. vero, a ni živel po njej. Njegovo življenje je bilo bolj živaljsko kot krščansko, vsem drugim v pohujšanje. Misijonar tega ni mogel mirno gledati. Bal se je, da zna biti usodno zanj in njegov cvetoči misijon, če nastopi proti njemu. A vest mu je narekovala, da tega ne sme trpeti, naj sledi kar hoče. Odločno ga je posvaril. Da njegov strah ni bil prazen, se je kmalu pokazalo. Nakopal si je smrtno sovraštvo. Propadli mladenič je kot sin poglavarja zbral okrog sebe celo zarotniško tolpo, ki je zaprisegla smrt misijonarju. Nekega dne je bil Rev. Corpa ravno v kapeli. Kar pridrve zarotniki notri. Mogočen zamah s sekiro in misijonar se je s preklano glavo zgrudil na tla, ter kmalu izdihnil. A krščanske krvi žejni tol-

pi še ni bilo zadosti. Vedela je, da je na misijonski postaji še en misijonar Rev. Blas. Peklenskega srda pijana se je navalila na hišo in kmalu stala pred njim. Bil je v molitev zatopljen. "Skleni svoje račune!" ga druhal enoglasno nahruli, "le še par trenutkov imaš, pa pojdeš za tovarišem!" Rev. Blas dvigne v božje reči zatopljeno glavo in jih skuša pomiriti. Toda preveč jih je žežalo po njegovi krvi, da bi mogel kaj doseči. Gotov, da je vsaka nadaljna beseda zastonj, jih prosi naj vsaj toliko počakajo, da bo opravil zadnjo sv. mašo v življenju. Proti pričakovanju so mu dovolili. Pretresljiva je bila ta poslednja nekrvava daritev misijonarja, kateri je imela takoj slediti krvava. S toliko pobožnostjo pač ni nikoli v svojem življenju maševal kakor to pot. A teh hijen njegova pobožnost ni ganila. Na svoje sekire naslonjeni so ob altarskih stopnjicah nestrpno čakali konca. "Ite missa est — Pojdite, daritev je končana," je misijonar s tresočim glasom dejal. Videl je, kako strastno so stisnili sekire. "Et Verbum caro factum est — In beseda je meso postala." Pokleknil je pri teh besedah še, ne pa več vstal. Sekire so zažvižgale, z

globoko razklano glavo se je zgrudil tudi on in kri je brizgala preko altarskih stopnjic.

S. L. T. O. S. Fr.

MARIJA POMAGAJ!

— o —

Poglej Mati, Tvoj otrok trpi; pomoč edina si mu vsikdar Ti. — Le Ti blažiš mi srčne bolečine, ko na Te mislim, vsaka bol izgine.

V globine skrivne gledaš mi srca, —

Ti veš, kaj mar mi radost je sveta. —

Ne tožim: "Svet ne misli name!" —

Pogled na Te: "O, Mati, prosi zame!"

Ko svoje v večni sen oči zaprem, —

da daleč temu ni, to v duhu zrem, —

o prosim, da v nebeški zarji zlati.

v naročju Tvojem se zbudim, o Mati.

Verte!

Če kdo preveč ljubi glaž.

H. B.

RAK se je spuščal nad malo mestece. Kakor kresnice so se začele utrinjati lučke po njegovih ulicah in hišah. Kot mrtvo je ležalo to deželjsko gnezdice. Veter, ki je zdaj in zdaj naznanjal dež, je pregnal večino njegovih prebivalcev pod streho. Iz zaaves oken so kukali, kedaj se vlije ploha. Mej temi radovednimi obrazi je bil tudi blede obrazek deklice, ki je pa očitno ni gledal na pričakovano ploho, ampak je v dalji nekaj čisto družega iskal.

To je bila edina hčerka delavca pijanca in še te ni mogel preživeti, kakor je kazal njen jetikasti obrazek. Pač je imela še mamico, dobro, zlato mamico, a to je žalost nad zgubljenim možem položila na bolniško posteljo. Ravno ta večer se je čutila zelo slabo. Mirno je ležala v postelji. Njene tužne misli so romale po vseh trnjevih potih dotedanjega zakonskega življenja. In ko so priromale do njene ljubljenske, ki je z objokanimi očmi sedela ob postelji so zajokale.

Revica, so same pri sebi zdihovale, dozdej si imela vsaj mamico, če že ata ne. Saj ona je imela srce zate in kolikor je mogla tudi roke. A ne bo dolgo, ko boš popolna sirota. Kaj bo potem s teboj? O, ko bi tebe ne bilo, bi mamica rada umrla, ker boljša je smrt kot tako grenko življenje. Ti si, ki ji delaš smrt grenko. Pri teh morečih mislih je mamica nehote polglasno vzdihnila.

Otrok je vstrepetal in sočutno vprašal: "Mamica, ali vam je hudo, ali hočem iti ata klicat?"

"Da, otrok moj, le pojdi, če ga boš našla in povej mu, naj takoj pride, ker mi je zelo slabo."

Dekletce je ogrnilo ponošeno rdečo jopico in zginilo v noč za atom. Veter ji je metal debele deževne kaplje v obraz, ko je hi-

tela v smer, kjer je ata pogosto popival s svojimi tovariši. A ona se ni brigala za to. Njene misli njeno srce so ostale pri mamici, kateri bi rada čimprej izpolnila morda zadnjo željo. Vsa zamišljena na oglu ulice ni nič postala, da bi pogledala, če ne drči morda kak avto od druge strani. Kar čez jo je mahnila.

In res, komaj je stopila s tlaka za pešce pridrvi avto in jo pode-re. En krik: "Ata . . . Mama! . . . in utihnila je za vedno. Ko je ljudstvo pridrlo skupaj so jo našli mrtvo s strtimi prsi, iz ust ji je tekla kri. Obveščena straža ni mogla družega, kakor da je poklicala mrtvaški voz, ki naj bi jo prepeljal v javno mrtvašnico, da se ugotovi kedo in kaj je.

Vedno več radovednega ljudstva se je zbiralo na kraju nesreče. Tudi en pijanec se je prigu-gal iz nekega saluna in sitnaril okrog stražnika, kaj se je zgodilo. Nejevoljno ga je ta pahnil proč, na kar je mej robantenjem nadaljeval svoje negotove korake.

Pred neko napol razpadlo hišo se je ustavil in začel poskušati odpreti vrata. Ker mu ni šlo, kakor bi bil rad, je znova začel benti-ti in preklinjati: "Kaj ti mi boš zaklepala mojo lastno hišo, ti vlačuga, jaz ti bom že pokazal kedo je gospodar. Mesto mene boš ti šla ven na dež!"

Slednjič se mu je vendar posre-čilo odpreti. Smrtna tišina je vladala naokrog. To ga je le še bolj ujezilo.

"Jaz te bom naučil" je pretr-gano kričal, "kako se sprejme moža, ko pride domov."

Prvo kar mu je prišlo v roke, je zgrabil in se zibal proti spalnici žene.

"Kaaaj, še ne oglasiš se ne. Ti bom že odprl usta."

Tresk po njeni glavi.

Nobenega glasu.

Še enkrat.

Nič.

Kakor bi ga kedo v vodo vrgel, se je naenkrat streznil. Pogleda bližje. Mrliško blede obraz, na njem dve rani, brez krvi.

"Moj Bog! Mrtva!" krikne in se zgrudi.

Nekaj časa nastane molk kot v mrtvašnici.

"A kje si ti, otrok moj?" se zo-pet oglasi.

Nobenega odziva.

"Kaj pa, kaj pa" . . . nekaj jeca.

"O ne, ni mogoče, ni mogoče!"

"Vendar!" . . .

Skoči k omari. Rdeče jopice ni.

Kakor Kajn zbeži zopet ven v noč in hiti odkoder je prišel.

Na kraju nesreče, koder se je malo prej še ves omoten od alkohola zibal, se šele ustavi. Žrtev so bili že odpeljali, a nekaj radovednežev je še stalo tam in vse mogoče ugibalo.

"Koga je povozilo?" je ves razburjen planil mednje.

Vsi so se presenečeni razmaknili in pozabili na odgovor.

"Koga, prosim vas, koga je povozilo?" še z večjo nestrpnostjo bruhne iz njega.

"Eno punčko," se nekdo oglasi, "približno toliko in toliko staro."

"Kako je bila napravljena?"

"Rdečo jopico je imela na sebi."

"A kam so jo odpeljali, povej-te!"

"V javno mrtvašnico."

V tistem trenutku je že kakor nor zbežal v pokazano smer.

"Otrok moj," je obupno zatu-lil, ko se je vrgel preko nje, "jaz sem te umoril, tebe in' mamu, jaz pijanec. Prek . . . alkohol!"

Ljubeče, kakor nikoli prej zgrabi svojo mrtvo edinko, jo pri-tisne na srce in predno se je ču-vaj zavedel, zgine z njo v noč. Doma jo položi poleg matere, žrtev poleg žrtve demona alkohola.

Drugo jutro pa so sosedi našli tamkaj tri mrliče. Materi in hčer-

ki se je vsled žalosti razoranih obrazov bralo, da jima je boljše,

iz obraza obešenega očeta je gledalo nekaj kakor zlodej.

V očetovi hiši in na tujem.

Prof. Fr. Pengov.

NANA je usoda izgubljenega sina v evangeliju. S in bogatega očeta je zapravlil vso svojo doto, se vdinjal za svinjskega pastirja in hrepenceče zrl po rožičih, ki so jih hrustali ščetinarji, a še teh ni dobil. Tako se godi danes razkolnikom in krivovercem, ki so se ločili od dobrega pastirja in njegove staje, katoliške Cerkve. Čujmo tožbe teh izgubljenih modernih sinov iz njihovih lastnih ust!

Razkolni duhovnik V. T. Arsič piše v listu "Krščanski život" o svoji lastni pravoslavni cerkvi:

"Naše cerkveno versko življenje je brez orientacije, polno zmešnjav in zmot in negotovega iskanja. Sadovi tega razsula se kažejo vsepovsodi. Vodijo do nereda, ki postaja v cerkvi od dne do dne vedno večji. Vsakdo tudi ve, da je moč naše cerkvene oblasti popolnoma prenehala in da nima hierarhija (cerkvena gosposka) nikakega vpliva na narodovo življenje. In kar je še hujše, je to, da se ta vpliv od dne do dne le še bolj zmanjšuje. Naše cerkve so prazne. Izpolnjevanje cerkvenih obveznosti in dolžnosti je popolnoma zastalo. Pač so še nekateri, ki se še držijo cerkve po vnanje, toda ne vsled evangeljskih naukov, ampak edinole vsled starokopitnih navad. Cerkev naša ne stoji več na evangeljski neomajni skali, ampak na trhlih nogah, tako da se je bati, da jo odnese vihar sedanjih sil, ki so sovražne tudi nji."

To sliko nam izpopolnjuje najboljši sodobni poznavalec pravoslavne cerkve, dr. Fr. Grivec vseučiliški profesor v Ljubljani, ta-

ko-le: "Verske zmote se širijo celo v vodilnih cerkvenih krogih. Redovništvo je propadlo. Srbski moški samostani so skoraj popolnoma prazni, na en samostan prideta komaj po dva meniha. Žensko redovništvo je ((razen v Makedoniji) popolnoma izumrlo. Srbski cerkveni listi v boju za drugo ženitev duhovnikov (vdovcev) večkrat ponavljajo trditev, da je devišstvo nemogoče. Zakramenti se ne delijo redno. Vera je zgubila vpliv na javno življenje, cerkev je zašla v suženjsko odvisnost od države, postala je versko in socialno neplodna; v mnogih slučajih se dovoljuje razporka. Pri Bolgarih in Grkih je v marsikakem oziru še slabše."

Tako pri pravoslavni kristjanih. Še mnogo slabše pa je pri protestantih, kar nam svedočijo sledeči podatki:

"Na božični praznik lanskega leta je protestantski upravitelj cerkve sv. Marka v Newyorku pripeljal v svojo cerkev šest golonogih plesalk, da so s svojimi plesi privabile "vernike" (!) in nevernike v cerkev, ki bi bila sicer ostala prazna tudi o božiču. — Drugod po naši ameriški domovini so spremenili cerkve, ki jih ljudje več ne obiskujejo, v dvorane, v katerih predavajo tudi neduhovniki, o čemer se jim pač poljubi. — Še drugod so vpeljali v cerkve kino in z njimi prirejajo predstave, ki niso niti od daleč v nobeni zvezi z versko mislijo in verskim življenjem. — V Brooklynu pa je nedavno izjavil protestantski župnik dr. Klarke sledeče:

"Prepričal sem se, da je sveto pismo polno zmot in prevar. (Ubogi doktor Lutrove šole, ki zamenjava svojo lastno glavo in

možgane s sv. pismom in večno nezmotno resnico, ki je shranjena v njem.) Jaz ne verujem ne v deviško rojstvo Kristusovo, ne v Njegove čudeže, ne v Njegovo odrešenje in ne v Njegovo vstajenje." In tej izjavi svojega dičnega pastorja so ploskali vsi navzoči luteranci.

Taka gnjiloba in smrt vlada v pravoslavni in protestantski tujini. Kako pa je med nami katoličani? Sami zase vemo seveda najbolje sami, da pa nas ne bo kdo sumničil, da izrekamo sami o sebi preveč subjektivno sodbo, ožarjeno z rožno lučjo samoljubnosti, povzamemo raje sodbo o splošnem položaju v katoliški cerkvi izpod peresa protestantskega profesorja Hromatka, ki jo je zapisal nedavno v praškem listu "Kostnicke listy" tako-le:

"Ravno sedaj, ko izgublja pravoslavni vzhod ves svoj pomen, se dviga katoliški zapad k novemu zmagoslavnemu pohodu. Sanje papežev o svetovni duhovni oblasti se čudovito bližajo svojemu uresničenju. Papeški prestol zasedajo možje velikih zmožnosti, izrednega poguma in čudovite izobrazbe. Pobožno življenje med verniki budijo in goje na novo ustanovljeni cerkveni redovi. Prišla je doba, v kateri živijo sveti možje, ki znajo zatajiti samega sebe, ki znajo premagovati svoje čute in strasti, ki se znajo tudi spretno bojevati napram upornim, brezbriznim, lenim nasprotnikom. Katoliška bogoslovna znanost dosega v polni meri svoj namen; razumu kaže vzvišene resnice razodetja in nepremagljivo doslednost krščanske vere, ter družijo v čudovitem soglasju nadnaravne resnice z onimi, ki nam jih odkriva razum, red milosti z onim, ki

je v naravi, božje kraljestvo v skladu s človeškimi naredbami. Ni je dobe v zgodovini, niti ne v srednjem veku, da bi bili dosegli

verski ideali tolikšen pomen, toliko notranjo in večno moč kot jo dosegajo današnje dni v “katoliški cerkvi.”

Kdo bi ne bil od srca vesel in

neizrekljivo ponosen, da sme biti sin in hči take večno mlade in lepe in močne matere, kot je naša mati sv. katoliška Cerkev!

Bogca moli.

V boju za resnico in pravico.

**G. MORENO, V DRUGO PRED-
SEDNIK (1869-1875). SIJAJ-
NA DOBA EKVADOR-
SKA.**

ZADNJA doba More-
novega življenja in
delovanja je čas naj-
čudovitejšega p r o-
cvita republike Ek-
vador, pa tudi doba nenavadnega,
blaženega miru. Kar je bil naš ju-
nak v prvi perijodi začel, to je se-
daj sijajno dovršil, s čudovito mo-
drostjo, močno voljo in naglico.
Delo teh šestih let je tako orja-
ško in mnogovrstno, da moremo
podati o njem na tem mestu le
kratek pregled. Zelo pa bi bilo
želeto, da dobi slovansko ljudstvo
v roke obširnejši životopis naše-
ga katoliškega junaka; saj so po-
vojne razmere v mnogih državah,
zlasti pa v Jugoslaviji močno po-
dobne žalostnim razmeram ekva-
dorskim pred nastopom Mereno-
vim. Recept, kako ozdraviti bole-
če državne in socialne rane, pa
nam podaja življenje in delo in
vspehi G. Morena.

Glavno pozornost je obrnil da-
lekovidni državnik na šolstvo. Ka-
kršna mladina, taka bo bodočnost
države. Pred Morenovim nasto-
pom moremo o ljudski šoli komaj
govoriti. Ob Morenovi smrti pa je
bilo 32.000 ljudskih učencev v
krasnih poslopih pod vodstvom
šolskih bratov in sestra ter lajši-
skih učiteljev. Katoliški predsed-
nik pač ni špekuliral na "pone-
umljevanje ljudstva," kakor to-
likrat očitajo liberalci. Samo zad-
nji dve leti je sezidal 94 novih
ljudskih šol. Pa tudi osebno je
obiskoval vse šole, izpraševal in
z nagradami vspodbujal učence k
pridnosti.

V Quito je sezidal prekrasno
politehniko ter jo izročil iz Nem-
čije pregnantim jezuitom. Orjaske
svote je stalo krasno zvezdoznansko
opazovališče; poklical je v

novi anatomski zavod izvrstnih
profesorjev za ranocelstvo in me-
dicino. Bil je tudi velik zaščitnik
umetnosti; vstanovil je slikarsko
in kiparsko šolo pod vodstvom
inozemskih mojstrov. Na novi
konservatorij je poklical laške u-
metnike kot učitelje za petje in
godbo.

Tudi deklic ni zabil, ampak u-
stanovil številne zavode za njihov
nižji in višji poduk. V Quito in
Iburi je dal postaviti velike siro-
tišnice za dečke in deklice, taki-
sto Mladinski dom za vzgojo za-
nemarjenih otrok. Tudi za otroke
Indijancev je poskrbel s šolami.
Poleg teh velikih stavb je ukazal
v vsaki vasi postaviti šole in iz-
obraziti v ta namen potrebno šte-
vilo svetnih učiteljev in učiteljic.
Zastoj bi iskali po vsem svetu
države, ki bi bila v 6-tih letih sto-
rila toliko za ljudsko prosveto.

Toda G. Moreno je izročil sko-
ro ves pouk, nižji in višji verskim
družbam! se morda kdo namrdne.
— Moreno je storil to ne iz
bigoterije, ampak kot razumen
državnik. Kakor svoj čas veliki
pruski kralj Miroslav (Fric) II.,
tako je vedel tudi on, da so re-
dovniki najboljši, najvestnejši in
najcenejši učitelji. Vedel je pa
tudi, da je ljudstvu treba pred
vsem več religije, vere, kajti brez
te zraste le "generacija zločin-
cev."

Zato je le naravno, da je podpi-
ral Cerkev in verstvo, kolikor je
le mogel. Kot bistroumen držav-
nik je vedel, da brez Božje in
cerkvene avtoritete nima trajne-
ga obstanka tudi nobena oblast
tega sveta, nobena postava, no-
bena država. Zato je vrnil More-
no Cerkvi popolno svobodo in ob-
novil konkordat; zato je pomno-
žil semenišča in župnije, zidal
cerkve in samostane, poklical v
deželo redemptoriste, lazariste in
jezuite, ki so prirejali ljudske mi-
sijone po mestih in vaseh, kakor

Piše Prof. Rev. F. Pengov.
(Dalje.)

tudi pri vseh polkih armade.

Moreno je pa tudi gledal pre-
lepi vspeh svoje cerkvene politi-
ke. Vseh 6 let njegovega drugega
predsedništva ni bilo niti ene re-
volte, da niti poskušal ni nihče
motiti javnega miru. — Sicer so
uprizarjali l. 1871. Indijanci v
pokrajini Cimboraso krvav upor,
a povzročili so ga španski deloda-
jalci, ki so kruto izmозgavali ubo-
ge rdečkokožce. Moreno je storil
vse, da spravi dobičkaželjnost
belega plemena v pravične meje.
Po vseh večjih indijanskih vaseh
da sezidati cerkve in šole in pre-
pove s posebnim dekretom golju-
fivo menjalno trgovino z Indijan-
ci. V misijonskih okrajih je posta-
vil misijonarje same za guverner-
je, ki so si smeli izbirati uradni-
kov izmed Indijancev. In vspeh?
V 6 letih se je naselil velik del
preje divjih ciganujočih rodov ob
reki Napo po ličnih vaseh, česar
ni mogla doseči nobena poprejš-
njih vlad. V distriktu Napo je ob-
iskal l. 1875. po 1100 indijanskih
dečkov in ravno toliko deklic, ki
so znali gladko govoriti poleg
materinskega jezika tudi španšči-
no, pisati, čitati in računati. Tu-
di godbo so učili Indijance. Vsa-
ko leto je bilo krščenih nad 9000
dobro poučenih žoltokožnih poga-
nov. Misijonsko delo je bilo Mo-
renu tako srčna zadeva, da si je
dal vsako leto po večkrat urad-
no poročati o njem, kakor je tu-
di sam poročal kongresu o misi-
jonarstvu. Hotel je ustanoviti še
drugi apostolski vikarijat med In-
dijanci, predlogo kongresu v ta
namen je nosil na dan smrti na
svojih prsih in jo je napojil s svo-
jo srčno krvjo.

Tudi avtoriteto Svete stolice je
podpiral Moreno na vso moč. Po-
gosto je pošiljal poslanike k sv.
Očetu v Rim in je bil s Pijem
IX. v stalnem pismenem stiku.
Ko so proglasili l. 1870. nezmo-
gljivost sv. Očeta, kot učitelja ver-

ske resnice za dogmo je ukazal Moreno praznovati na slovesen način proglasitev tega odloka vatikanskega cerkvenega zbora po vsej državi ekvadorski.

In ko je kmalu nato uropala Italija sv. Očetu zadnje Njegove dežele je bil Ekvador edina država na svetu, ki je po svojem predsedniku in svojem kongresu slovesno protestirala proti tej bogoskrunski nasilnosti. Evropska diplomacija se je sicer krohotala temu nastopu; toda stotine katoliških časnikov v Evropi in vse korporacije in občine ekvadorske so izjavile, da soglašajo s svojimi narodnimi zastopniki in s predsednikom.

Katoliški predsednik Gabriel G. Moreno ni mogel umeti, kako da se morejo druge katoliške države opravičevati z načelom "de non interventu" (da se nimajo pravice vmešavati v to zadevo); oropanje papeštva je po njegovem prepričanju nasilen napad proti vsem in vsaki katoliški državi. Zato je tudi predlagal leta 1873. kongresu, da se prizna papežu od strani države vsakoleten dostojen Petrov novčič.

Še enega koraka krščanske prostodušnosti Morenove v blagor domovine ne smemo pozabiti; a ta korak napraviti bo imel pogum le globokoveren in pobožen držav-

nik. Že dolgo je želel Moreno, da posveti po vzgledu Tirolcev tudi on republiko Ekvador Presvetemu Srcu Jezusovemu. Ko so sklenili l. 1873. škofje na pokrajinskem zboru tako posvetitev škofij predlaga Moreno narodni skupščini, da izvrši tako posvetitev tudi postavodajna skupščina s predsednikom republike na čelu. To se je tudi zgodilo in sicer na praznik Marijinega Oznanenja, 25. marca 1874. Nadškof Quitanski v imenu Cerkve in G. Moreno v imenu države sta klečeč na stopnjicah altarja z močnim glasom izročila ekvadorsko domovino varstvu Najsvetejšega Srcu.

"To je ura, v kateri nikoli ne zapustim svojih služabnikov."

Sveti Janez od Boga je bil zelo udan nebeški materi od svoje nežne mladosti in vsak dan je molil rožni venec v njeno čast. Ko je bil dvaindvajset let star, je postal vojak. Do tedaj je bil pobožen in nedolžen; tedaj pa ga je slab zgled zapeljal, da se je odtujil Bogu, opustil je molitev in veliko grešil.

Bog mu je bil milostljiv in mu je dodelil, da se je spreobrnil na čuden način. Padel je raz konja in se hudo poškodoval. Bil je v

veliki nevarnosti, da umrje, ali pa, da pade sovražnikom v roke. V tej stiski je goreče molil k materi božji. Nebeška kraljica se mu je prikazala, vsa krasna, v podobni pastarice. Nežno mu je dala vode piti, da pogasi njegovo žejo.

Janez je vprašal, kdo je njegova dobrotnica. "Jaz sem ona, katero si klical. Kako moreš misliti, da boš varen med tolikimi nevarnostmi brez molitve?" Pri teh besedah je Marija izginila.

Janez je popolnoma spremene-

Pravijo, da je Amerika dežela vseh možnosti. Bo že res, ker tako pravi stara modrost. Mej evropskimi državami bi se ji v tem oziru lahko primerjala Francija. Tam je tudi vse možno. Mej drugim živ svetnik poleg živega vruga. Nam je bolj znana Francija kot domovina najizrazitejšega brezverstva in najbolj prismojene mode. Slabo pač bolje zna reklamirati kot dobro. A tudi dobrega je veliko v Franciji, še zdaj. Nek-

daj, ko je bila v resnici prvorojenka sv. cerkve, ne samo po imenu, je bilo tega kajpada še več. Priča temu so letošnja proglašenja za blažene in svetnike. Zdi se kakor, da bi bila ona svoj čas edina, kjer je bila svetniška svetost doma. Neki jezuit malo hudo domušno pravi, da je letos dobila za male litanije novih blaženih in svetnikov. Sv. Terezija Deteta Jezusa, bl.: Marija Marjeta Postel, Zofija Barat, Janez Vianey, Ja-

nil svoje življenje in se posvetil Mariji, da streže bolnikom. V znamenje, da bo moral veliko pretrpeti v tej službi, je Marija vtisnila znamenje trnjeve krone v njegovo glavo. Posledica tega je bila, da ga je strašansko bolela glava celo življenje. Po trdem delu, križih in težavah, se mu je približala zadnja ura. Marija je stala ob njegovi postelji, nežno brisala pot iz njegovega obraza in ga potolažila z besedami: "To je ura, v kateri ne zapustim svojih služabnikov."

nez Hughes, Ifigenija, Marija Mihelina, Lurška Bernardka, Lovrenc Imber, Eymar, pa še osem jezuitov. Sami Francozi in Francozinje. Nismo jim nevoščljivi. Da bi le njih domovina spoznala kedaj je rodila lepše sadove, ali nekdanj, ko se je še z obema rokama oklepala svoje matere Cerkve, ali pozneje, ko se je iztrgala iz njenega objema in vlačila okrog kot luna.

II. Odkod so nadloge na svetu.

Rev. Joahim Ferik, O. M. Cap.

NEPOBITNA resnica je, da je bol neločljiva, skrivnostna tovarišica človekova; čim bolj se bridkostim izogibamo, tem bolj se nam vsiljujejo. Odkod so torej nadloge? Odkod velika zaloga muk in težav? Čemu težnje po poštenosti, ko pa z vsakim korakom zadene mo na bridka razočaranja . . . Take misli se nam vzbujajo, kadar nas napadajo raznovrstne bolesti in siromaštvo če se vzdigne v podlo obrekovanje in vsakovrstno preganjanje zoper nas; kadar nas zapuščajo mile osebe, katerih življenje je bilo tesno združeno z našim, z eno besedo — kadar prihajajo razne nadloge in bridkosti.

Mnogi filozofi so o tem vprašanju razmišljevali, pisali in preiskovali, kje bi bil vir vsega gorja, kako bi se mogel odpraviti vrelec solza, toda njihovi odgovori in nasveti ne morejo potolažiti užaljenega človeškega srca.

Čemu so toraj nadloge na svetu? Kje je njihov izvir? Kdo jih je prinesel na svet? Kako je mogel dopustiti dobri Bog, ki nas ljubi, da vladajo bridkosti in težave na zemlji.

Pravi odgovor nam podaja edino le vera — Ona ima v roki svetiljko, ki razsvetljuje naš razum, da moremo vsaj nekoliko spoznati skrivnost trpljenja. Da, vera je ona tolažnica, ki nas poučuje o izvoru nadlog, ona daje odgovor na vprašanje: Čemu trpimo? Vera nam pripoveduje, da Bog človeka ni vstvaril takega, kakoršen je dandanes. Naredil ga je po svoji podobi, dobrega in srečnega. Srečen naj bi bil na zemlji, dokler ga ne bi Gospod k sebi vzel, da pri njem vživa večno blaženost v nebesih. Namenil mu je dvojni raj: zemeljski časni — in nebeški večni. Toda človek se je izneveril svoje-

mu Gospodu. Prvi stariši so se hudo pregrešili, prestopili zapoved božjo in tako izgubili prvotno nedolžnost. Z nedolžnostjo so pa izgubili prijateljstvo božje in s tem so povzročili sebi in svojim otrokom neštevilne nadloge in bridkosti. Bog nadlog ni ustvaril, kakor tudi smrti ne. Nadloge in smrt so se rodile ob istem času, so nesrečne hčere prvega greha, grde kakor njihov oče; njihova naloga je pokazati človeku in pričati za vse čase, da noben prestopnik božjega zakona ne more ostati brez kazni. Človek torej ni več tak, kakoršen je izšel iz rok božjih. On je spačeno, z grehom oskrunjeno bitje, je strupena veja strupenega drevesa.

Morda bi kdo vprašal: Kaj pa smo mi krivi, da je grešil Adam in tako izgubil svoje odlično stališče? Temu odgovorjam z drugim vprašanjem: Kakšne zasluge pa imamo in kakšno pravico do onih darov, ki jih je Bog dal prvemu človeku? Se-li morejo otroci pritožiti zoper onega očeta, ki je po kraljevi dobroti dobil knežji stan in pravice za se in za potomce, ki je potem z izdajstvom vse te pravice izgubil? Kako zaslugo imajo ti otroci in kakšno pravico do visokega plemiškega stanu, katerega je njih oče pridobil in izgubil. Obrnimo ta primer na sebe. Imamo li pravico zahtevati, da nas nadloge in smrt ne napadajo? To pravico je dobil Adam od predobrega Boga, toda s pogojem, da mu ostane zvest in pod grožnjo, da bo izgubil vse, katerikoli dan se Bogu izneveri. Te prednosti niso spadale k človeški naravi; torej se ne moremo in ne smemo pritožiti. Nasprotno. Če razmišljamo, kako visoko nas je Bog povišal v svoji neizmerni dobroti, in kaj je iz nas naredil nesrečni greh, moramo se ponižno podvreči čudovitim naredbam božje Previdnosti.

Kot najboljši Oče spreminja Bog nadloge in bridkosti, ki morajo priti čez nas, v velike zasluge, s katerimi si zagotovimo novo življenje brez nadlog.

Človeška narava se po grehu nagiba na hudo, pozablja na drugi svet in na svoj vzvišeni cilj, oklepa se pa tembolj tega sveta in hrepeni po njegovem uživanju. Ljubi Bog pa ne dopušča človeku, da bi mirno spal v teh goljufivih nasladah, ampak ga neprenehoma budi z nadlogami in bridkostmi, ne da mu miru, tako, da je človek prisiljen spominjati se večnosti in povzdigovati svoje oči proti nebu. Odkod pride, da je človek, ki je najjemenitnejša stvar božja na zemlji, kralj vseh drugih bitij, podvržen tolikemu trpljenju, da je najnesrečnejši med vsemi. Ta pojav bomo le tedaj razumeli, ako priznamo, da človek ni vstvarjen za ta svet. Tukaj ni naše celo življenje, ampak samo prvi del one velike igre, katero predstavlja človek na pozorišču vesoljstva. Le malo časa potujemo po tej zemlji, kakor potuje pregnanec in tujec v tujini, kakor so n. pr. Izraelci v Egiptu, v puščavi prebivali le nekaj časa.

Na potu smo proti svoji domovini, naša domovina pa je nebeški raj.

Sama katoliška Cerkev se more ponašati, da je dala trpljenju pomen, pravi učeni Adolf Thiers.

Pred prihodom Jezusovim se ni nobenemu filozofu posrečilo, razjasniti začetek ali smer trpljenju. Po Jezusovem dohodu pa se vsak, ki se oddaljuje od nauka sv. Cerkve, oddalji tudi od pravega spoznavanja in razumevanja trpljenja.

Stvarnik nam je po katoliški Cerkvi razodel, da je vzrok trpljenja vobče izvorni greh, ravnostako povzročujejo posamezni prestopki božje postave mnogovrstne nadloge.

Ošabnost prinaša mnogo zla, seje premnoge težave, ki nas vznemirjajo. Razdor, nemir, mržnja in sovraštvo, zavist ki vodi ljudi na uboj in samoumor. Prevzetnost povzročuje častihlepje, ki ne da miru in človeka muči noč in dan, zato imenuje sv. Bernard to strast tajinstveni strup, prikrito kugo, kovačnico prevare, mater sovraštva, vrelo slabosti, ki grize in uničuje vsako krepost.

Vir težav in bridkosti je nadalje lakomnost; to je tista zver, ki se nikdar ne nasiti, kakor pravi Dante, čim več poje tembolj je lačna; ona rodi mržnjo, neslogo, revolucijo in vojno. V spremstvu lakomnosti se nahaja pohlep za blagom, ki jemlje lačnim kruh iz ust in ugonablja tolike družine. Zgodovina vseh časov nam priča, kako sta pohlep in razuzdanost upropastila družine, mesta in države. Razuzdanost in nesramnost pa je tako grda strast, da sv. Pavel kristjanom prepoveduje imenovati jo. Tolet jo nazivlje mater vseh nadlog. Cicero pa jo opisuje kot najstrupenejšo kugo. Juvenal trdi, da poraža duhove bolj ko vsako orožje. Thiers govori onim, ki so okuženi s to nesrečo: "Padajte na vse štiri, naj vam služijo roke za noge, iztrgajte razumni duh, pripognite k zemlji svoje čelo, ki je odločeno, da gleda proti nebu in pojdite v planine in šume."

Kdo bi mogel opisati vse gorje, s katerim poplavlja zemljo ta strast. Koliko nadlog izvira iz jezljivosti in pijančevanja? Ne motimo se, ako trdimo, da ni ure ne dneva, da se ne bi slišalo, koliko zla, koliko trpljenja in bridkosti se iz njih rodi po mestih in vaseh.

To vam je torej vedno odprto vrelo nadlog. Res je sicer, da se ne morejo odstraniti vse težave, ker je zemlja vsled izvirnega greha prokleta, in težka pokora leži na vseh Adamovih otrocih; toda mnogo manj trpljenja bi bilo, ako bi se moglo zatreti strupene

proizvode književnosti, nemoralno umetnost in brezverstvo, ako bi se odstranili zločini in bi vsakdo izpolnjeval svoje dolžnosti ter bi vsi sledili zveličavnim naukom svete Cerkve.

Cerkev nas pa uči o pravi naravi trpljenja. Zavrača krive pojme, katere so o trpljenju skovali neverni filozofi, ter nam predstavlja bolešt v lepši in prijetnejši obliki, obdano z božansko aureolo, tako da jo je izvolila kot svoj delež največja žena, Marija in Bog — človek, Jezus, naš Zveličar.

Cerkev nam je pokazala, kako ima trpljenje svojo dobrodjelno poslanstvo, katero izvršuje s tem, da človeka poboljša, da mu razsvetljuje pamet, očiščuje srce, povišuje dušo do največjega vrhunca svetosti. Trpljenje budi in utrjuje sladko upanje v boljšo bodočnost, na večno blaženost.

Ne, bridkosti in nadloge za nas niso zlo, ampak dobro. Tega sedaj seveda prav ne umejemo, toda sv. vera nas zagotavlja, da bomo to nekoč popolnoma jasno spoznali.

Poglejte tam na robu prepada dete, ki steguje svoje ročice za cvetlico, katere pa ne more doseči. Prav nič se ne zaveda nevarnosti, v kateri se nahaja. Pripogiba se, že je uprav na robu. Dve jaki roki ga drže in ga vlečejo nazaj. Otrok trpi in se jezi, ker se ne more gibati po lastni volji. Hoče imeti na vsak način cvet, po katerem hrepeni, toda oni dve skrbni roki ga držita kakor okovanega, joka in se hoče osvoboditi. Kdo mu prizadeva to srčno bol. Mati, ljubeča mati mu brani, da ne more do cvetke. — Poglejmo še na drugega otroka. Z nožem se igra, nič ne opazi, da mu že kri teče iz rane. Pride oče, iztrga mu nož iz rok, ga kaznuje; otrok pa misli, da se mu godi krivica, da je oče trd in da mu ne privoščijo priljubljene igre . . .

Mati prinese svojega edinca — ljubljenca v bolnico na operacijo;

zdravnik mora izrezati divje meso in povrh še rano izžgati. Otrok vpije, se brani, rad bi ugrizel materino roko, odbija od sebe zdravnika, srdi se na mater, misleč, da je okrutna in brez srca. Toda silno se moti. Pametna ljubezen silno skrben mater, da mora gledati sinčkovu trpljenje, poslušati njegovo brezupno vpitje, njegova rana jo skeli v srce. Jasno je, da ima mati prav, da išče otroku pomoči pri večšem zdravniku. To nam je jasno, vsak lahko spozna, da očetova in materina ljubezen povzročata otroku bridkost in trpljenje, katerega še ne razume zdaj — a spozna tembolj potem, ko se zave, v kakšni nevarnosti je bilo njegovo življenje.

Ali ni glede naših bridkosti in nadlog isti pojav? Gotovo bomo tudi mi nekoč, ko se bo našim očem razodela vsa skrbna ljubezen božja, jasno spoznali, da so bile nadloge in trpljenje dar najboljšega Očeta nebeškega, da nas reši pogube in nam pomaga do večne sreče.

Premnoge bridkosti pa ne pošilja Bog, ampak jih samo dopušča. To so one, katere si mi tako rekoč z lastnimi rokami spleta. Trpljenje, kateremu vzrok so naše budalosti, naša nespamet in naš greh. Kolikokrat vzdihuje deklica, obupuje in se pritožuje zoper Boga, ker je zašla v sramoto in je zapuščena. Nesrečnica išče krivca svojega gorja, jezi se na vse, pa celo na Boga, ki ni preprečil njene bridkosti. Pri vsem tem pa se nič ne zaveda, da ne bi bilo prišlo tako daleč, ako bi bila imela Boga pred očmi, ako bi bila poslušala svareči glas starišev. Da, gluha in slepa za vse dobre in lepe opomine je silila v nesrečo, ki ji je nakopala sramoto in žalost.

Pogosto slišimo jadikovati ženo, ki neznosno trpi in zdihuje ob strani zverinskega moža, ki nima ne vere ne srca. Oh, kako sem nesrečna, nimam najmanjšega veselja, noč in dan mi ne da miru,

preganja me, zaničuje me, še življenja si nisem varna. Žalostna žena, komu se ne bi smilila, kdo ne bi imel sočutja s tvojo bridko usodo. Toda pomisli dobro, kdo je kriv tvojega trpljenja in tvoje nesreče. Kdo ti je svetoval to zvezo. Razum ali zaslepljena strast? Te je li Bog poklical v ta stan, je On odločil, da vzameš takega človeka, o katerem so ti vsi rekli, da je pustolovec. Oče ti je branil, mati te je zaklinjala, da se ne zvežeš s takim brezvernim zapravljičcem. Ali ni bilo vse to glas božji, ki te je opominjal, da ne zabredeš v toliko nesrečo? Pa ti nisi hotela nikogar poslušati, dala si se zaslepiti od strastnega svojega srca. Ne toži torej, ne godrnjaj zoper božjo voljo — priznaj raje: moj greh — mea culpa.

Tu slišim zopet tožbo užaljenega očeta. Sina ima, ki je nermalen. Ne sliši se o njem nič dobrega. Pokvarjen preklinjevalec je, razuzdan zapravljičec. Se li ne da poboljšati, je li vse zaman? Da, vse zaman, ne poslušaj me, zaničuje me, dela mi sramoto. — Toda, žalostni oče, je li bil ta tvoj sin tak, ko ga je mati učila prve molitvice, ko si ga začel pošiljati v šolo. Gotovo ne. Zgodaj pa se je naučil kleti — naučil od očeta, začel zahajati v slabo družbo, ker mu ti, oče, nisi branil, ampak mu dajal sam slab zgled lahkomisljenega življenja. Torej ne čudi se sinovi hudobiji, ni mogel drugačen postati, ker ni imel dobre vzgoje. Ali ni tako? — Ne pritožuj se, ni Bog kriv tvojega gorja — ti sam si kriv, ker nisi v pravem času vcepil sinu ljubezen božjo in strah božji — reci i ti: moj greh — mea culpa.

V premnogih slučajih moramo priznati, da smo si nadlog in bridkosti sami krivi, nimamo torej pravice pritoževati se, ampak prosimo Boga, da nam odpusti zlo, ki smo ga zakrivili, naj nam da potrpežljivosti, da vdano prenašamo nadloge in bridkosti, kot

pokoro za svoje grehe.

Kaj pa naj rečemo o trpljenju, ki ga nismo zakrivili? Kolikokrat nas obiščejo težave in bridkosti, katere nismo zaslužili. Ali nas Bog tepe, tudi če nismo zagrešili. Vsaka nadloga ni kazen za greh, kakor tudi za vsaki greh ne prejmemo vedno zaslužen kazen. Bratje Jožefovi so bili n. pr. nedolžni glede zločina, katerega jim je podtikal nepoznani egiptovski podkralj, tudi niso vedeli, da jih on le skuša. Vendar pa so si priznali krivdo rekoč: Po pravici to trpimo, ker smo se pregrešili nad svojim bratom. Kako nas je milo prosil tam v Dotajinu, rotil nas, da ga ne bi ubili in ne prodali v sužnost. A smo bili tedaj brezsrčni, njegove prošnje in solze nas niso ganile. Zdaj se pa njegova kri od nas zahteva, ker se nismo usmili nedolžn. brata, niti starega očeta, kateremu smo zadali težko bol, ki mu še danes greni življenje, ker ne more pozabiti na svojega ljubljene sina Jožefa. Vsemu temu smo mi krivi in trpimo zdaj po pravici.

Ali se ta slučaj ne ponavlja tudi v našem življenju? Mnogokrat ne vemo zakaj nas je zadela ta ali ona nadloga, toda vemo, da smo z grehi zaslužili kazni in da z radovoljnim prenašanjem trpljenja delamo pokoro.

Bog pošilja nadloge pravičnim, da jih obvaruje pred grehom. On vidi, da se temu ali onemu približuje skušnjava, da bi ga pahnila v greh in pogubo, zato pošlje kako trpljenje, ki odbije ost skušnjava, da ostane napad brezvspešen. Tu imamo bolnega mladeniča, ki bi postal, kakor drugi njegovi tovariši, žrtev strasti, ako bi bil zdrav in krepak, zabredel bi v pregrehe. Tam je zopet mrzlica prisilila v posteljo mlado dekle, ki je ravnokar želela iti na nevarno veselico, kjer bi jo čakala propast. Velika nadloga je prišla nad pošteno hišo, nad družino, ki je bila do zdaj srečna in bogata, toda vsled svoje sreče bi

se prevzela in bi zapustila ponižno pot pravice in resnice. Zakaj pošilja Bog nadloge in težave svojim pravičnim, svojim izvoljenecem? Ker nas trpljenje oddaljuje od največjega zla, od greha in pogubljenja. Težave in bridkosti so najboljša pokora za storjene grehe, so pa tudi prav dobro sredstvo, ki nas obvarujejo pred grehom.

Včasih pridejo nad nas težke nadloge, ki pa z grehom niso v nobeni zvezi; Bog jih pošilja v svoji neskončni Previdnosti iz najsvetejšega namena. Nekoč so vprašali učenci Gospoda o sleprojenemu človeku: Kdo je grešil — da se je ta slep rodil? Zakaj je siromaka zadela toliko nadloga, da je skoz celo življenje slep. A Zveličar jim odvrne: Ni grešil ne ta, ne njegovi starši, temveč da se razodenejo dela božja na njem. (Jan. 9, 3.) Ta razlog naj bi ohrabil pravične in razsvetlil grešnike, da se ne tožijo nad težavami, katere pošilja Bog celo svojim izvoljenim služabnikom. Morda ste v bridkosti, bolezen in nesreče vas nadlegujejo. Svet vas ne razume, žali vas. Ne žalujte! Ako je vaše življenje brezmadežno, a vendar vas Bog tepe, imate v svojih nadlogah sladko tolažbo. Bog vas je izbral za orodje svoje slave. Mogoče da hoče po vas vplivati na srce kakoga grešnika; morda je njegova sveta volja, da se drugi od vas nauče, kako prenašati trpljenje, ki jih je zadelo zaradi njihovih grehov. Veselite se! Ni vas Bog pozabil, nasprotno, on misli na vas, ljubi vas, ker vas je izbral, da spričujete o njegovi slavi.

Da, najlepše se proslavlja do brota in vsemogočnost božja s trpljenjem njegovih pravičnih, ki znajo vdano prenašati nadloge. Za vzgled nam je pobožni Job. Veliko je njegovo bogastvo. Na prostranih poljanah se pasejo nebrojne črede kamel, oslov in ovac. Služabniki ga obdajajo in poslušajo vsak njegov migljaj. A

krona njegove sreče so dobri in radujoči se otroci. To vam je pravičen mož, ki se boji Boga, mu zvesto služi; nič ga ne moti na potu pravičnosti. Na vrhuncu človeške slave je. Toda v enem dnevu, naenkrat se zruši vse njegovo bogastvo — njegova živina je pokončana, deloma oropana, njegovi sinovi in njegove hčere mrtve . . . Kaj poreče nato Job? Bog je dal, Bog je vzel, njegovo ime bodi posvečeno! Zadovoljen je, da je zdrav. Pa tudi to mu je odvzeto. Od pete do glave je ena sama rana. Črvi so mu izjedli meso, ostale so mu le še ustnice, da še more govoriti. In on govori: Bog mi je dal zdravje, Bog mi ga je odvzel, njegovo ime bodi posvečeno. V tej strašni nadlogi so ga zapustili vsi, nikogar nima, da bi mu olajšal gorje, prijatelji in žena nimajo zanj tolažljive besede, ampak ga celo zbadajo s kri-

vičnimi očitki. Pri vsem tem trpljenju se nam vsiljuje vprašanje: Zakaj dobri in pravični Bog tako kruto postopa s tem pravičnim? Zato, da bi Job v svoji osebi predstavljal nekega drugega trpina, drugega pravičnika, ki je svetejši in nedolžnejši od njega, ki je še mnogo več trpel za nas — Job je postal predpoda trpečega Zveličarja . . . Nam pa je dal s svojo vdano potrpežljivostjo zgled, kako naj prenašamo svoje veliko manjše nadloge. Nedolžni in pravični Job je mnogo trpel, zato pa uživa v nebesih preveliko slavo.

Ne pritožujmo se torej v križih in težavah, temveč podvržimo se v njih božji volji, ker nam jih pošilja nebeški naš Oče zato, da zadostujemo za grehe, ali da se po njih obvarujemo grehov, ali pa da z njimi proslavimo Boga. V

vseh treh slučajih so nam nadloge dobrodošle, zahvalimo torej Boga. Ona duša, ki prav razumeva obiskovanje božje ob času trpljenja, objokuje svoje grehe in se povrača k Bogu.

Mi smo ustvarjeni zato, da Boga spoznavamo, ga ljubimo in mu služimo. Večna blaženost nam je cilj; toda žalibog pozabljammo radi na ta svoj cilj, zagledamo se pogosto v časne reči, pletemo si takorekoč gnezda na tem svetu, ki ni naše trajno bivališče, sanjamo o zemeljski sreči. Bog pa nam ta gnezda razdira pošiljajoč nam nadloge in bridkosti, in sicer take, ki imajo močan vpliv na naše srce in tako zmaguje nad nami. Da, brez dvoma zmaguje Bog nad človekom, zmaguje z nadlogami. Gorje tistemu, ki nikdar nič ne trpi. Sv. Avguštin pravi, da je strašen križ — biti brez križa.

Vera je tako polna skrivnosti, da je popolnoma nemore umeti niti največji učejak in modrijan, a nemogoče je ni razumeti, kolikor je za zveličanje potrebno, tudi najbolj neukemu in preprostemu človeku. Vera je nekaj, kar se nam zdi v marsičem nerazumljivo, da, celo včasih nekaj takega, da bi kar sovražili, ali celo zavrgli in s tem odpadli od vere, ko bi ne bilo na drugi strani marsikaj drugega v veri, ki z lahka razumemo, kar je tako lepo, vzvišeno; potrebno, koristno. brez česar bi bili brezmejno nesrečni in ko bi ne vedeli, da je Bog neskončno moder in da so pota Božje previdnosti čudna in nedoumna in da kar Bog stori vse prav stori, in ko bi ne vedeli, da je človeški um otemnjen in da se nikakor ne more meriti z neskončno modrostjo Božjo ter da je med Bogom in človekom gotovo Bog modrejši od človeka in se le na Boga moremo popolnoma zanesti.

* * *

Katoliško vero se zato ne sovraži in napada, ker je slaba, napačna in kriva temveč zato, ker je dobra, prava in nad vse vzhvišena, ker je nekaj neprecenljivega, nekaj Božjega, ker le dobro in prav

učni in zapoveduje, obsoja in prepoveduje pa vse, kar je slabega.

Na primer: Vera prepoveduje krasti, goljufati, ali ni naravno potem, da je tat, da jo goljuf sovraži. Vera prepoveduje kot greh nevero in preklinjevanje, ali ni naravno, da jo brezverec in preklinjevalec sovraži? Vera prepoveduje ob nedeljah delati, ali ni naravno, da jo oni, ki ob nedeljah radi delajo, sovražijo? — Vera prepoveduje ubijati, prešestvovati, ali je potem čudno, da ubijalec, prešestnik vero sovraži? — Vera prepoveduje in obsoja napuh, lakomnost, nevoščljivost, požrešnost, jezo, lenobo in zapoveduje nasprotno čednosti, ali se je potem čuditi, če napuhnež, lakomnež, nevoščljivec, nezmernež, jezlivec, lenuh, sovraži vero?

Ali iz tega, da slabi ljudje vero sovražijo, sledi, da je vera slaba? Ali ne sledi ravno iz tega, da je vera dobra ni prava, ker jo taki ljudje sovražijo? Saj slabi ljudje sovražijo samo, kar je dobrega.

Najboljši dokaz, da je vera dobra, prava in Božjega izvora, je to, da jo slabi ljudje sovražijo.

Nečistost in svobodna ljubezen sta že samo za telo tako škodljivi in pogubo-

nosni, da sta v propast družine, naroda, države n celo človeške družbe, da je že iz samo tega stališča, brez ozira, da je grešna in v propast duše, vedno in potrebno, da se z vso silo bojuje proti njej.

Toda mesto tega se pa pospešuje nerravnost in nemoralnost vsepovsod: po listih, knjigah, v gledališčih, v slikah, v izložbah, po veselnicah. To pa znači nalašč pospeševati in širiti nalezljivo boleznen.

* * *

Na svetu je mnogo norcev, ki so samo zato norci, ker se boje, da jih ne bi norci za norce imeli.

* * *

Katoličan biti, pa se za vero ne potegniti, kadar se isto preganja, zaničuje, sramoti in napada, se pravi pustiti samega sebe preganjati, zaničevati, sramotiti in napadati in se pravi vero zatajiti.

* * *

Kdor skuša druge spraviti ob dobro ime, samega sebe s tem spravi ob dobro ime.

Nauki našega srca.

Prof. Fr. Pengov.

VSAKA stvar oznanja božjo slavo na svoj način, vsako bitje ima svoje posebno besedilo, svojo lastno melodijo. Morje s svojo brezdanjo globino in nepregledno površino nam propoveduje božjo neskončnost, ki nima ne začetka ne konca, ki živi od vekov v veke. Solnce s svojim nezaslišnim bogastvom žarne luči, ki jo ne prenese nobeno človeško oko, nam pridiga o Očetu luči, ki biva v nedostopni svetlobi, pridiguje nam pa tudi o Sinu, ki je solnce pravice, brez kojega ni ne toplote, ne svetlobe, ne življenja. Ptice pod nebom in cvetke na polju nam pripovedujejo prav podrobno o skrbljivosti in ljubezni nebeškega Gospodarja, ki ne zabi nobene stvarce, ampak daje vsaki jedi o pravem času. Rahli dežek, ki kaplja na izsušeno zemljo, nas opozarja na nežno tolažbo sv. Duha, ki deluje kot čaroben balzam na utrujena človeška srca. Pomlad s svojim prebujajočim se in kipečim življenjem je silovita, pretresljiva velikonočna pridiga, vsako leto na novo nam darovana garancija, da bodo vstale nekoč tudi naše mrtve kosti k novemu, krasnemu življenju. O napnimo vendar ušesa in poslušajmo, odprimo oči in glejmo, kako vse stvari v božji naravi "pripovedujejo božjo slavo in oznanjajo delo njegovih rok!" — Še mnogo zgovorneje, nego bi moglo ti soč govornikov, pa govori naše telo o neskončni modrosti našega Stvarnika. Zato se zahvaljuje psalmist: "**Hvala Ti, Gospod, da sem tako čudovito ustvarjen.**" Vsako delo razodeva zmožnosti svojega povzročitelja in vsakega umetnika notranje bistvo stopa jasno na dan v tem, kar ustvari. Zato spoznavamo tudi Boga, najmogočnejšega stavbenika in največjega umetnika po delih njego-

vih rok, najbolje pa po onem delu, ki ga je vstvaril kot krono vsega stvarstva, po človeku! Kajti o nas je rečeno:

"In Bog je vstvaril človeka po svoji podobi, po podobi božji ga je vstvaril!" To dejstvo mora biti za nas kristjane tudi podlaga vse higijene: "Svoje telo bom negoval in imel v časti, nikoli mu ne bom srborito škodoval; kajti podoba božja je."

Čujmo torej, kaj nam ima povedati Bog po tem čudovitem tvorcu našega telesa in njegovih organov; najpreje po srcu, ki je električna centrala vse naše telesne tvornice, gonilo vseh njenih sil.

Majhen je ta organ — približno kakor tvoja pest — pa vendar kako neskončno važna je njegova naloga v tvojem življenju. Upam, da so ti znane glavne črtice iz anatonije (ustroja) in fiziologije (delovanja) tvojega srca, ki more brizgati po 70—80-krat na minuto tvojo kri po dveh močnih žilah — odvodnicah v najbolj oddaljene stanice tvojega telesa na koncu nog in rok.

In zdaj pomisli, prijatelj moj, kako orjaška je **moč tega majhnega tvojega srca!** Pet litrov krvi kroži, porazdeljenih v tanke, delom kot las drobne cevčice po tvojem telesu. Ni je stanice, ne lasne koreninice, ki bi je ne prepletala taka kot pajčevina tanka krvna laskovica. Zato pa sta aorta (srčna odvodnica) in vena cava (privodnica) mogočni kot prst debeli cevi, da se jima kar diviš, ko ju vidiš prvokrat in natura. In po vseh teh velikih in majhnih kanalih, skozi orjaško število žil in žilic mora potiskati kri naše malo srcece. Kaj bi porekel, ko bi zvedel, da goni vse številne vodovode kake države, recimo Jugoslavije, ne samo velikomestnih, kot jih imajo Ljubljana, Maribor, Zagreb, Belgrad etc., ampak tu-

di one trške in vaške vodovode, ki jih je na stotine, en sam motor, ena sama centrala? Skomignil bi z rameni in zamajal z glavo, češ: To je bajka! In vendar je žilje v našem telesu stokrat bolj zamotano in relativno tudi stokrat daljše nego vse vodovodno cevje naše Jugoslovanske domovine. A vse to bujno delo je ena sama čudovita centrala: srce! In to delo mora zmagati **eno samo srce**; nima ga rezervnega motorja za slučaj večje potrebe. Če dirjaš, gnan smrtnega strahu ali pa morda blaznega častihlepja, da dobiš stavo pri olimpijadi, tedaj podvoji, potroji srce svoje delo, da drvi kri kot vihar po tvojih žilah.

Kakšna da je delomožnost in energija tvojega majhnega srca, o tem dobiš še jasnejše pojme, ako pomisliš, da deluje **srce leto za letom naprej, ne da bi počivalo le za minuto.** Kje imaš inženjerja, ki bi bil zamislil kaj podobnega našemu nebeškemu tehniku in sestavil tak stroj? Kdaj si čital o fabrikantu, ki bi se bil mogel pobahati: "Deset let že teče moj stroj in ni se še ustavil niti sekundo! Tvoje srce pa bije in tolče in goni kri mnogokrat sedemdeset, osemdeset, da sto in več let brez vsakega motenja. — Prijatelj, prosim te, pomisli prav živo, kaj da to pomeni! Poizkusi morda enkrat in posnemaj za kratek čas delovanje svojega srca na ta način, da odpiraš in krepko zapiraš dlan, tako-le po 70—80-krat na minuto! Ko napraviš kakih sto "tour" boš že pošteno utrujen, čez 5 minut pa ti omahne roka: Ne morem več! A srce, teden za tednom, mesec za mesecem, leto za letom, vedno opravlja isto težko delo. Roke in noge potrebujejo po težkem delu in hoji počitka, možgani, ki so jih utrudili računi ali drugačno duševno delo, morajo imeti sleherni dan nujno par ur spanja; če želodcu ne privo-

ščiš nujnega počitka, se ti zmanjšuje s tem da ti odpove službo za več dni. Le srce ne ve ničesar o oddihu, ne pozna ne spanja, ne nedeljskega počitka, ampak bije naprej in naprej v svoji skrivnosti, čudoviti vztrajnosti.

Potok se razliva
čez skalo tam,
naprej šumlja in teče
iz dneva v dan.
V teženju svojem srce,
si tako tudi ti,
a Bog samo ti da
pravi mir noči.
In to nemirno srce
ne pozna nobenega
počitka, dokler ne
napoči njegov veliki
večer in dokler mojster
sam ne ustavi

nihala čudežne ure, ki jo je bil nekoč pognal v tek.

Velik, da zares velik je ta prvi in zadnji večerni mir srca! Kako tihotno je postalo vse okrog tebe, pa tudi po tvojem telesu. Kri ne šumi več kot vroč hudournik, shladila se je. Mišice so otopele, dvignjena laket omahne brez življenja nazaj na odejo. Izginil je "radio" iz tvojih možgan, nobena novost ne pride več po žicah tvojega živčevja do njih; in tam gori v centrali, kjer so se podile do zadnjega trenutka misli, se porajali in zginjali spomini, tudi tu je vse prazno in mrtvo. Sicer so tu še vsi živčni vozli, s tisoči živčnih stanic in tisoči vlakenc, ki jih vežejo mej seboj, a kaj, ko ni v njih nobenega življenja več. Krasná stavba, iz koje je pred kratkim iskrilo življenje je sedaj podobna pusti, razpadajoči razvalini. Kaj se je vendar zgodilo?

O nič posebnega: **samo malo srce je zastalo!**

Srce? I kdo pa je to, srce? Nikoli ga nisem videl, ne slišal, tega svojega srca, komaj da sem ga tu in tam samo majčkeno začutil! Ali moram biti za to že mrtev, edina, če hoče moje srce nekoliko odpočiti? — Da, tako je!

A če nekoč obstane,
potem je ven z menoj!
pravi pesnik o svojem srcu, ki ga primerja z nikdar mirujočo uro. — Zakaj se ti zdi to tako čudno? — Zato, ker si doslej tako malo občutil to svoje srce, tako malo slutil o njegovem neizmerno velikem pomenu. Kajti četudi je **delovanje srca** največje važnosti in obsega vse telo in njegove organe do najmanjšega atoma, vendar **se vrši brez šuma**. Koliko ljudi je, ki so praznovali že tridesetkrat svoj rojstni dan, pa so komaj enkrat začutili, da imajo v prsih tudi srce. In to je tretje čudo tvojega srca. Še-le, če ti srcece oboli, tedaj ti bliskoma postane jasno, zakaj vse si se mu imel doslej zahvaliti, kakšno velikansko delo ti je opravljalo. Šele, kadar popolnoma vtihne, se zaveš do dobra: Zares, srce je bilo gonilna vzmet mojega življenja!

Kako lepe besede nam govori to naše srce! Organ, ki življenje daje in ohranja, ali ni najkrasnejša podoba Onega, ki je pravir in vzdrževalec vsega življenja? Ni je žlezice, ne najmanjše staničice v tvojem telesu, ki bi ne bila popolnoma odvisna od delovanja tvojega srca; ni ga pa tudi človeškega bitja, ne družine in ne naroda, ki bi ne bil odvisen od pomoči in blagoslova večnega Boga. Naj bodo pljuča tvoja še tako zdrava, tvoje mišice še tako čvrste, tvoje oči še tako orlovskobistre, tukaj izgube svojo deložmožnost, svojo vrednost, ako odpove srce, ako jim ne dobavlja točno potrebnega kisleca in hrane. Tudi najbolj nadarjeni človek, najinteligentnejša glava, najbolj omikano ljudstvo mora propasti, doleti ga sramota, če mu odtegne Bog svojo moč in blagoslov. — Da, Bog obvaruje vse s svojo vse-mogočno roko; in vendar ne vidimo te roke in še nikoli nismo videli ust, kojih dih vdihava življenje, pa ga more tudi uničiti. Zato pravijo norci v svojem srcu: ni Boga. Kdo ga je kdaj videl?

tako se norčujejo. Toda sv. pismo jim pravi norci, in res so taki. Kakor da bi ne bilo sil, ki jih ne moremo videti!

Kedaj si pa videl elektriko, prijatelj moj? In vendar goni železnice po visokih gorah, daje luč, moč in gorkoto. Tako je tudi tvoje srce priča za mogočno, a vendar tiho, stanovitno delovanje, za delovanje Onega, ki se ne prikazuje samo v potresu in viharju, ampak v tihem, kratkem pihljanju, sapice. Kakor ne čutimo prav nič svojega srca, četudi deluje brez odmora, tako je tudi Vse-mogočni skrit Bog, ki ga ne zazna meseno bitje, ki pa vendar vpliva brez prestanka na našo dušo in se ljubeče briga za vsako človeško srce.

In četudi ne čutim
tvoje moči
privedeš me do cilja
tudi skoz sredo noči.

In ko čuješ, da ne pozna srce nobenega miru in počitka, da deluje, ko počivajo drugi organi, tedaj se spomniš nehote krasnega zagotovila: Glej, **čuvar Izraelov ne spi in ne dremlje!** — Kakšna tolažba za to, ako ne moreš spati dolge noči! Kako tolažilna je za samotne in zapuščene, da, za nas vse, da verno:

Oko našega Očeta se nikoli ne zapre, njegova ušesa so vedno odprta našim prošnjam.

Srce nam propoveduje tudi veličansko **prizanesljivost in potrežljivost Božjo**. — Tvoj nesrečni znanec se je vdal alkoholu — demonu. Že leta mu hlapčuje, dan za dnevom strastneje. Ubogo srce, kaj mora prestat pri tem! Grozne mase tekočine raztezajo njegove pretine in prekate; mišična vlaka pogibajo, namešča jih ničvredna tolšča; žile apnenijo in otežujejo že itak vtrujenemu srcu njegovo delo še bolj, in vendar deluje srce naprej, časih dolgo, neverjetno dolgo. Zdi se, kot da nima nobenega smisla za vse krivice, ki mu jih prizadeva pijanec. Nehote se spomniš ob takem

prizoru božje neskončne prizanesljivosti, ki pušča neštete grehe ljudem dozdevno brez kazni, ki molči celo ob grozotah in zlodejsvih, ki naravnost kričijo proti nebu. In če ljudje odpirajo vedno predrznejše svoja usta in grešijo v svoji krivi varnosti brezobzirno naprej, potem se jim zgodi nalik pijancu: nenadoma napoči katastrofa! Kakor ima vstrajnost in delomožnost zlorabljenega srca svoje meje in slednjič hipoma odpove, ko lahkomišelnik tega najmanj pričakuje, bodisi da ga zadene kap ali druga neozdravljiva bolezen, tako ima tudi velika božja prizanesljivost svoj cilj. Sekira, ki je že dolgo ležala pripravljena na korenini, se dvigne nenadoma v zamah in nerodovitno drevo se zvali na tla.

“Bog je vstvaril človeka po svoji podobi: “Kako jasno se nam posveti ta resnica, ko premišlju-

jemo čudovite lastnosti svojega srca. In vendar ni pozvan noben organ, da nam projicira tako razločno tudi **človeško ničevnost in minljivost** pred naše oko, kot je ravno isto srce.

Z pretresljivo realnostjo nam ilustrira dan na dan v tisočih slučajeih besede 90. psalma: **Človeško življenje je kakor trava; cvete kot cvetlica na polju; ko zapiha veter čez njo, je ni več tu in ne pozna se več njeno mesto.** Dobro so ti znani številni slučajji, da se je zgrudil navidez popolnoma zdrav človek sredi dela ali vesellega razvedrila kot zadet od strele mrtev na tla; srce mu je bliskoma obstalo. Že tisoče let pretrese tako nenadno umiranje človeška srca z grozo in zato so prosili že kristjani prvih stoletij: “Nagle in neprevidene smrti, reši nas o Gospod!”

Kako to, da mora biti ravno srce, ki nosi krivdo takih sluča-

jev? Tisto srce, čegar energija in žilava vztrajnost nas je ravnokar še napolnjevala s strmečim občudovanjem? —

Zdi se nam, da zato, da nam razodeva ta plemeniti organ ne samo veličino Stvarnikovo, ampak tudi prokletstvo greha in pa minljivost, pod kojima trpi in vzdihuje vse stvarstvo. Kakor namreč oznanja krasota cvetic nad Stvarnika, toda ko ovne tudi moč smrti, tako priča človeško srce o Gospodu življenja, obenem pa tudi o knezu smrti. Zdi se, da hoče to naše malo srce povečati naše hrepenenje po neminljivem, da bi se obračali proč od nepopolnega in stekali roko po popolnem, da bi se ne zaverovali preveč v to prsteno, umrljivo telo, ampak koprneli po poveličanem, večnem telesu.

Zares nauki, vredni organa vstvarjenega po Božji podobi.

RAZNO.

PRSVETO SRCE JEZUSOVO, PODARI NAM TO DUŠO!

V neki vasi je ležal skoraj devetdeset let star vaški čuvaj, ki je veliko trpel na trganju. Bolnik pa ni bil samo bolan, star in ubog, temveč tudi star grešnik, več kot šestdeset let ni bil v cerkvi in svetih zakramentov tudi ni prejel. Strogo je prepovedal, da nobeden duhovnik ne sme k njemu priti.

V tej vasi je bilo vpeljano društvo sv. Vincencija; dve gospe ga obiščeti in pomoč prineseti. Z njim se pogovarjajo o njegovem življenju; ko se vračati domov, sta imeli nekoliko upanja, da bi ga pripravili za svete zakramente. Prosili sta: “Presveto Srce Jezusovo, podari nam to dušo!” Ko sta ga v drugič obiskali, sta ga vprašali, ne želi li, da bi ga gospod župnik obiskal in ga razveselil? Bolnik jima odgovori, da se bo že pomislil.

Ko sta ga v tretjič obiskali, sta že veseli izdihnili: “Češčeno bodi presveto Srce Jezusovo, ki nama je podarilo to dušo!” Bolnik je namreč sam prosil, da naj pokličejo župnika; opravil je dobro spoved in se z Bogom spravil.

Pol leta je še živel in dobro priprav-

ljen se je preselil v srečno večnost, kakor smemo upati, kjer hvali usmiljenje presvetega Srca Jezusovega bolj kot svoji rešiteljici.

DROBTINE.

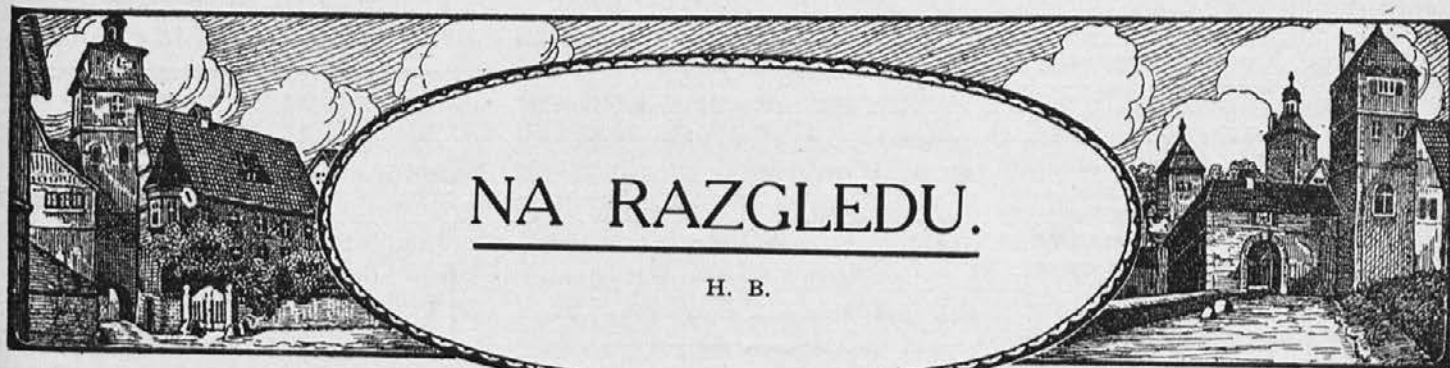
Vspešno zdravilo. — V viharnem letu 1848. je rekel eden izmed protestantskih kraljev na Nemškem, ko so pljuskali valovi ljudske revolucije že do stopnjic njegovega prestola, svojemu tudi luteranskemu državnemu ministru: “Povejte mi kako sredstvo, da rešim svoj tron, poslužim se ga, pa naj bi bilo še tako grenko.” Minister prosil tri dni odloga, da premisli zadevo. Po preteku tega časa vpraša knez: “No, vaše zdravilo?” — “Zdravilo, Veličanstvo,” odgovori pošten diplomata, “je res grenko za ljudi naše baže, a je edino, ki more še pomagati. Zdravilo se imenuje “kapucin,” t. j. ljudski misijoni s pomočjo redovnikov. Teh misijonov za katoliško ljudstvo se bo povsodi vdeleževalo tudi prebivalstvo druge (Lutrove) vere. Med narodom dobimo zopet pošteno, konservativno oporo in rešeni smo.” Kralj je ubogal nasvet in dobro je bilo.

—o—

Ljubezem do bližnjega. — Nemški midrijan Nietzsche je med drugim napisal tudi tele nečloveške besede: “Slabotni in pohabljeni naj poginejo; še pomagati jim je treba, da prej izginejo s sveta. — Katera je najgrša izmed vseh napak? Sočutje s slabotnimi in pohabljenimi.” Ko bi se bili drugi ravnali po njegovem nauku, bi ga bili morali 10 let prej ubiti, kot je umrl. L. 1889. se mu je namreč omračil um in od tega časa dalje ni bil nikdar več popolnoma zdrav. Celih 10 let je bil navezan na krščansko usmiljenje drugih. Umrl je l. 1900.

—o—

Tudi otroci nas uče. Za preganjanja v Indokini so privedli v kraju Than Hoa pred mandarina krščanskega dečka Pavla Moí. Maudarinu se je deček smilil zato ga je hotel rešiti. Na vse načine se je trudil, da bi privedel dečka do tega, da bi zatajil vero. “Srebrno šibico ti dam,” pravi. “če to storiš.” Deček odgovori: “Ni zadosti.” “Dobiš pa zlato.” “Ni zadosti.” “Kakšno pa hočeš?” “Tako, ki je toliko vredna, da si kupim drugo du-

NA RAZGLEDU.

H. B.

KO je bil nedavno tega indianapolski škof Rt. Rev. Chartrand povišan za nadškofa v Cincinnati, O. je iz Indianapolis začelo deževati prošnji na sv. Očeta naj bi ga pustili na dosedanem mestu. Tudi sam si je to želel, potem, ko je videl, kako mu je ljudstvo vsesplošno udano, še bolj. Papež je to vpošteval in ga pustil na dosedanem mestu. Za nadškofijsko stolico v Cincinnati je nato imenoval dulutskega škofa Rt. Mc Nicholasa, ki je bil prvotno določen za Indianapolis. Ker je cincinnatska nadškofija baje največja na svetu, se pričakuje, da bo indianapolska v kratkem izločena iz njenega metropolitanskega okrožja in postal samostojna nadškofija. Ta domneva je zdaj tim bolj verjetna.

SLOVAKI v domovini so dobili dva nova škofa svoje narodnosti. Dolgo se sv. stolica in čeho-slovaška vlada niste mogli zediniti, kedo bi zasedel iz praznjeni škofijski stolici v Roznavi in Tirnavi. Rim je vladi predložil že več kandidatov, ki jih je pa ona odklonila. Zdaj ste se vendar zedinili. Za tirnavskega škofa je imenovan Msg. Jantusch, za roznavskega Msg. Carsky. V enem oziru so Slovaki na boljšem, kar so se otrsli so mažarskega jarma, svoje narodne škofe imajo. To je pa menda približno vse.

KATOLIŠKE hčere Amerike" so v zadnjih petih letih izdale za dobrodelne namene okroglih milijon dolarjev. Tako se glasi poročilo njihovih vrhovne tajnice Miss Rosney, ki je je podala na letošnji konvenciji v San Francisco, Cal. Na tej konvenciji so tudi odločno obsodile moderne zablode za katere se pozanja toliko emancipiranega ženstva, kakor so: Porodna kontrola, razporeka itd.

ČEHOSLOVAŠKA vlada se je kot taka vdeležila Husove proslave. Ker je bil Hus strastni borec proti Rimu, je vaticanska vlada to smatrala za zausnico in izvajala posledice. Odpoklicala je svojega apostolskega delegata pri čehoslovaški vladi, Most Rev. Msg. Marmaggia. Ta je takoj po odpoklicu odšel v Rim, potem ko je pri čehoslovaški vladi zoper njeno izzivanje energično protestiral. Kako se bodo pobotali točasno še ni znano.

Kansaška vlada je Klanom energično stopila na prste in odkonila njih državno priznanje. Na vso moč so se prizadevali, da bi zopet prišli v milost in dobili državno potrjenje. Vrhovno državno sodišče pa noče o tem ničesar vedeti. Povedalo jim je tudi zakaj ne, zato, ker njih organizacija ni dobrodelna, je naperjena proti postavnemu redu, neti versko in plemensko sovraštvo, se ogreva za nekako državo v državi, se v javnosti diskreditirana. Ko bi jo država kot tako priznala, bi s tem potrdila vse te njih težnje, česar pa ne more in ne sme.

NARODNA zveza katoliških lajkov bo zborovala v Washingtonu od 17. do 19. sept. Kaj pa ko bi še mi Slovenci ustanovili tako zvezo katoliških lajkov. Lepo število jih imamo, energično se bojujejo za katoliška načela. Zdaj se oglasi od tu, zdaj od tam kak odločen katoliški mož in s krepko roko poseže v boj za naše najdražje svetinje. To mnogokrat več izda, kot če isto stori duhovnik. Toda ti možje se bijejo v takozvani guerilni vojski, posamič, neorganizirani. Ni dvoma da bi organizirani v skupno armado imeli neprimerno več vpliva in več dosegli. Slovenska duhovniška zveza je razpadla v veliko škodo našega tukajšnjega naroda. Morda bodo lajki imeli več sreče in več smisla za skupni nastop v prid katoliški stvari.

NAŠI slovenski rimski romarji so se začeli pridno oglašati s pota. Kakor pravi poročilo v "Glasilu," so imeli mirno in prijetno vožnjo, pa zabavno obnem. Seveda na "urha" tudi niso pozabili. Prve dni julija so se nahajali v Lurdu, odkoder so se spomnili svojih prijateljev in znancev s številnimi razglednicami. Gotovo tudi niso pozabili nas priporočiti Lurški Kraljici. Ob tej priliki so "ordrali" tudi večjo množino "lurške vode," po kateri so že prej in zlasti zadnje čase mnogi popraševali. Upamo, da bo prej tu, kot romarji, ker s seboj po svetu je gotovo ne bodo vlačili v taki množini. Če časopisje prav poroča, so bili mej tem že v Rimu, kjer jih je sv. oče sprejel v posebni avdienci. Časniško poročilo pravi, da so bili v soboto 11. julija sprejeti ameriški Slovaki. Menimo, da so bili ti Slovaki naši Slovenci.

DAYTONSKI cirkus, tako je New World nazval opičarsko in antiopičarsko vojsko, ki se vrši v Daytonu, Tenn. To je v resnici najkrajša označba te komedije pasjih dni. Kako se bo končala ne vemo, vemo pa, da naj se konča tako ali tako, naj nas spravi v "žlaho" z opicami ali ne, vera ne stoji na kocki, kakor vedo časopisi, mej njimi tudi nekateri slovenski, poročati. Ameriška naravoslovna znanost je preplitva in preveč pristranska, da bi mogla o tem vprašanju izreči avtoritativno besedo. Sicer se pa noben resni znanstvenik takih komedij ne bo vdeleževal, ker ga bo sram na tak način skruniti znanost in svojo akademiško čast. Kaki advokati, ki iz milijonarskih morivcev delajo angeljčke, so v to seveda še manj poklicani. Vse skupaj ni drugega kot velikanska ameriška humbukarija za katero ima ostali svet le pomilovavni posmeh.

ZADNJA usmiljena sestra, ki je stregla ranjenim borcem za domovino v civilni vojni, S. Marija Ignacija Grant, je umrla v New Yorku. Dosegla je visoko starost 91. let. V redu je preživela 69 let. Bila je steber in živa kronika svoje kongregacije. Njenih zaslug za red in krščansko dobrodelje je za celo debelo knjigo. Sv. Mihael je moral položiti precej težke "kvihte" na tehtnico, da so potegnili.

KATOLIŠKI Belgiji grozi rdeča nevarnost, pred katero katoliški škof je in lajki, prav resno svave. Da to nevarnost pravočasno odstranijo, sta dva vodilna moža, malmedijski škof Msg. Rutton in minister Van de Vyverre's povzdignila mogočen svarilni glas in pozvala razprte katoličane pod skupno zastavo. Značilne so besede Van de Vyveresa, ki jih je izrekel na nekem strankarskem sestanku. Tako-le je izjavil: "Španski pisatelj Balmes pravi, da kadar je izčrpan zadnji dokaz, s katerim hočemo svojim prijateljem dokazati resnico, a se ti kljub temu nočejo priznati za premagane, ostane samo še: molčati in moliti." Nato se je obrnil h konservativcem in kakor v preroškem duhu dostavil: "Ti bodo morda prej potrebni naše molitve, kakor se jim zdi." Čudno, razprti nasprotniki se združijo, ko kedo zaviht bič nad njimi, razprti katoličani šele ta-

krat, ko so že pod nogami svojih nasprotnikov.

PO dolgem debatiranju sem in tja se je končno določilo, da bo narodna konvencija ameriških tretjerednikov v New Yorku in sicer 3., 4. in 5. oktobra letošnjega leta, ko se bo slovesno praznovala sedemstoletnica smrti sv. Frančiška. Podobne slovesnosti se bodo vršile tudi drugod. V Italiji je sama Mussolinijeva vlada glasovala za to, da se ta dan proslavi kot narodni praznik.

FRANCOZKI katoličani se pridno organizirajo, ker dobro vedo, da nevarnost, ki jim je preti pod rdečim Herriotom, še ni končno odstranjena. Vsepovsod se vrše katoliški shodi za strnjenje katoliških vrst v močno skupno armado, ki naj bi ob času nove nevarnosti kot en mož nastopil proti francoskim šturmarjem cerkve. Mej katoliškimi lajškimi voditelji zavzema prvo mesto iz svetovne vojne dobro znani general Castelnau.

REDKA nova sv. maša je bila dne 2. 2. julija v kapeli sester Marijinega obiskovanja v Springfieldu, Mo. Prvo slovesno mašo je pel Rev. Joseph L. Scott, S. J. No to še ni nič posebnega. Pač pa to, da so mu asistirali trije rodni bratje duhovniki, njih mati pa, ki je pozneje stopila v samostan imenovanih sester, jih je kot S. Ignacija gledala pred altarjem. Redek slučaj!

BOJ za katoliški šolo, ki so ga oregonski katoličani pri najvišjem zveznem sodišču zmagoslavno izvojevali, je imel zanje še druge dobre posledice. Ljudstvo je postalo odločnejše in aktivnejše. Zidajo se nove šole in cerkve, v načrtu je nova stolna cerkev. Je bilo pač vedno tako in bo, če imamo katoličani mir, postanemo zaspani. Sovražnik mirno seje luliko v naše gredičice. Šele ko jih začnemo po glavi dobivati, se zdramimo in postavimo v bran. A treba velikih žrtev, da zgubljene postojanke nazaj osvojimo. Bi bilo mnogo bolje, če bi bili prej bolj oprezni in bolj bojoviti.

KATOLIŠKI Čehi so izmej Slovanov menda prvi, ki so priredili skupno romanje na grob sv. Terezije Deteta Jezusa, imenovani "Mala cvetka." Neki slovenski romar, ki se jim je na potu slučajno pridružil, pripoveduje v svojih potnih spominih, da imajo Čehi veliko zaupanje do te skromne karmeličanke, ki je zdaj postala ljubljenska celega sveta. Tako mu je zagotavljal eden izmej cerkvenih knezov, ki so vodili romanje s Lisieus. Na lepem banderu, ki so ga ji nesli v dar, je pomenljiv napis, ki nam pove, odkod to njih zaupanje do "Male cvetke" s tujih tal. "Sv. Terezika," tako ja bilo pisano, "rosi rože milosti na našo domovino!" Katoliški Čehi imajo s trnjem posuta pota, zato ni čuda, če se oklepajo nje, ki je obljubila, da bo po smrti rože milosti kakor dež lila na nas.

NAJNOVEJŠA statistika pravi, da ima naša solzna dolina okroglo 1.700.000.000 ljudi. Izmej teh je 300.000.000 katoličanov. Te duhovno oskrbuje 312.000 duhovnikov. Tudi če bi bilo vsakemu teh podrejeno enako število ovčic, bi bila čreda prevelika, oz. pastirjev premalo. V resnici jih pa ni mogoče enakomerno porazdeliti. Tako pride v Afriki en pastir na 400 ovac, ki ima pa poleg tega 82.000 paganov, katere mora tudi skušati privedi v Kristusov hlev. V Oceaniji pride na enega duhovnika 800 katoličanov in 110.000 paganov.

PEŠ je za sveto leto poromala v Rim neka ženica iz Oberamergaua na Bavarskem, kjer se vrše znane pasijonske igre. Da bi sv. očeta razveselila, je nesla s seboj vse polno razglednic tega svetovno znanega kraja. Po osmih tednih je ženica srečno priromala v sveto mesto. Gotovo se ji je želja videti sv. očeta in ga razveseliti z razglednicami, izpolnila, čaj je le koga imela, ki ga je opozoril na to nenavadno romarico.

NEMCI so znani radikalci na vseh poljih, kamor se pač obrnejo, veliki nacionalisti, veliki socialisti, pa tudi veliki katoličani. Eden teh pos-

lednjih je tudi bivši predsednik nemške republike Dr. Marks. Baje je tretjerednik. Gotovo pa je, da hodi vsak dan k sv. obhajilu in vsak teden k sv. spovedi. Na spoved čaka pri spovednici mej drugimi navadnimi verniki. Spovedniki so ga baje že skušali hitreje rešiti, a se je zahvalil za uslugo, češ, da ni nič boljši kot drugi. Če kje ni ministranta pri rokah, se on ponudi in streže pri sv. maši.

NA Hrvatskem se je v povojni zmedi poleg pokreta za narodno cerkev, ki se ni mogel vkoreniniti, pojavil tudi pokret za takozvani starokatolicizem, ki je nastal po zadnjem vaticanskem cerkvenem zboru radi proglasitve verske resnice o papeški nezmotljivosti. Nek dalmatinski kanonik je odpadel, se dal posvetiti v škofa in zbral nekaj katoliških smeti okrog sebe. A delo mu slabo vspeva. Še tisti, ki so se dali premotiti, se skesano vračajo nazaj. V Karlovcu jih je 27 prosilo nazaj v naročje matere cerkve.

DOLGO so iskali v bližini Jeruzalema grob prvega mučenca sv. Štefana. Zdaj so ga baje našli. Že l. 1916. so odkrili salezijanci krasno kapelo v bizantinskem slogu in več svetih ostankov v njej. Po pravici so sklepali, da so to ostanki svetnikov, ki so jih imeli prvi kristjani v posebni časti. Nemški benediktinec Gisbert je stvar temeljito preiskal in prišel do zaključka, da so to sv. ostanki prvega mučenca sv. Štefana, sv. učenika Gamaliela, sv. Nikodema in še enega nam manj znanega svetega moža z imenom Alibo.

ČUDEŽNO je ozdravela v Lurdu neka španijolka Senora Ventura. Jetika jo je pritirala na rob groba. Poleg tega je imela še rane v želodcu. Zdravniki so naredili križ čez njo. Z veliko težavo so jo spravili v Barceloni na vlak za Lurd. Napol nezavestno od slabosti so prinesli pred lurško kopel. Spustili so jo vanjo. Novo življenje je začela v sebi in sama brez pomoči izstopila iz nje. Dvanajst zdravnikov je ugotovilo, da je zdrava.

BOŽJEMU ZVELIČARJU.

Zrtvenik te sveti hrani,
v hostiji si beli skrit,
hočeš biti med zemljani,
nanje blagodatni svit!

Noč in dan sladko razlivaš:
v naših dušah pričujoč
predokus nebes odkrivaš,
razodevaš božjo moč!

O Zveličar, moljen, hvaljen,
zbor ti vdanih src doni:
za ljubezni dar zahvaljen,
naj vesoljstvo te časti!

Rev. P. Evstahij Berlec, O. F. M.

NAŠ STRIČEK

Valley, Washington. — Dragi striček. — Tudi jest se bom prijavila na vaš korner. Ne znam prav dobro pisati, pa mi mama enmal pomaga jest hodim v public school sim stara 12 let in hodim v 5 razred. Me tudi

veseli po slovensko brati in pisati, ki so mi mama in ata dali Ave Maria pa koj pogledam kaj je od Strička noter. In zdaj vas lepo pozdravim dragi Striček, in vam pošlem mali darček za vaš kolegij vam bom drugič kej več napisala če ne bo romal v koš.

Zbogom Striček.

J. Mary Tomsha.

Draga Mary: — O no, nol Tega pa že ne, da bi jaz tako lepo pismice vrgel v koš. Na korner mora!

In glej ga, tu je. Kako je lepo, ad ti tvoja dobra mama pomaga, da boš znala tudi slovensko. Le rada beri Ave Maria pa večkrat mi piši, pa se boš kmalu naučila. Prav lepa ti hvala za tvoj darček za naš kolegij. Bog ti plačaj. Boys in girls zakličimo "Three cheers" naši Mary tja daleč v Washington.

Tvoj Sstriček.

Cleveland, Ohio. — Dragi Striček: — Najprvo Vas prosim ako me boste

sprejeli na Vaš corner, to je moje najprvo pismo do Vas. Moja mama me je toliko časa priganjala da naj Vam pišem ali nikoli nisem imel tolike prilike za pisati, kakor ravno sedaj ker sem že 10 tednov od kar nisem bil v šoli zaradi moje boleznj imam dolge počitnice ali niso bile nič vesele posebno tisti čas ko sem bil v bolnišnici 6 tednov ali sedaj sem doma Hvala Bogu in Mariji da sem srečno prestal po Veliki noči pa grem spet v šolo v St. Mary's School star sem 11 let in hodim v 6th grade tukaj. Učim se tudi na violin in mandolin. Vam pošljem enega novega naročnika na list "Ave Maria" za celo leto. Zdaj pozdravljam vse boys in girls na cornerju posebno vas drafi Striček in Vam voščim veselo Alelujo z Bogom.

William Jenko.

Dragi Willie: — Kako sem bil žalosten, ko sem čital tvoje pismo. Toliko časa si bil bolan! Pa še v bolnišnico si moral iti. Revček. Kajne, boys in grls, kako pomilujemo dobrega Willija tam v Clevelandu. Jako nas pa vendar veseli, ko nam sporočaš, da boš kmalu šel v šolo. Upamo, da si sedaj že zopet v šoli. In kako si dober. Pošiljaš mi naročnika na "Ave Maria" in enega na list "Edinost." To je lepo od tebe. Prav lepa ti hvala! Le kmalu nam spet kaj piši, kako bo tvoje zdravje napredovalo. Spominjal se te bom pri sv. maši.

Tvoj Sstriček.

Cleveland, Ohio. — Dragi Striček. — I have read your puzzles in the "Ave Maria" and I thought I would solve the first puzzle. I think it is "Vaš Striček."

Sincerely yours

Emily Zelle.

Draga Emily: — O. K. Tudi ti piši kaj več in piši po "kranjsko."

Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Cleveland, Ohio. — Dragi Striček. — I read the "Ave Maria" and saw the puzzles. The third one is, I think the letter "J."

Truly yours

Joe Zelle.

Dragi Joe: — O. K. Piši kaj več in poskusi pisati slovensko, da vidimo koliko je v tebi Slovenca, če si prav celi Amerikanec.

Tvoj Sstriček.

Kansas City, Kansas. — Dragi Striček. — Tudi jast bi se rada pridružila na vaš korner. Jast sem stara 12 let in sem učenka 6 razreda. Jast hodim v katoliško šolo svete Družine. Tu v Kansas City bomo imeli sveto birmo. Jest sem že bla pri sveti birmi. Pa nezamerite mojemu slabemu pisanju ker to je moje prvo pismo. Good bye. Pozdravim tudi še boys and girls na cornerju.

Vas lepo pozdravim.

Johana Anžiček.

Draga Johanna: — Kako si me razveselila s svojim pismom, posebno, ker si moja nova prijateljica na mojem cornerju. Le še večkrat mi piši.

Tvoj Sstriček.

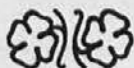

Velemesto New York.

ROMARSKI GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

ADNJIČ je tiskarski škrat, ki ima v pasjih dneh svojo žetev, prehitro nekaj izblebetal o naši slavnosti 14. junija. Menda ga je jezida je tako lepo izpadla, zato bi jo bil rad čim prej prebavil. Da ga bo pa še bolj jezilo, mu bomo pa danes pogreli vse spomine nanjo.

Torej za dviganje zvonov v zvonik je moralo pasti eno drevo, ki se nam ga je sicer škoda zdelo, ker je marsikaterikrat z drugimi vred vprlo svoj hrbet, da vihar ni mogel s tako silo prodirati proti naši hiši. Drugače bi jo znal lepega dne v Chicago prinesiti. A v sili človek marsikaj žrtvuje, kar bi drugače ne. Radi nje sem se tudi jaz udal in rekel naj se poseka.

Naenkrat je bilo na tleh. Vse delovne moči, kar jih je bilo pri hiši so podstavile svoje žuljeve roke in prinesle deblo pred zvonik. Kakor tele nova vrata sem gledal, kaj bo iz tega. Začeli so mu ovijati debele vrvi, in je dvigati. Kmalu je bilo pokonci, na tri strani močno privezano. Nato je pa najmanjši zvon s tako lahkoto začel ob njem plezati kvišku, kakor jaz v svoji zlati pastirski dobi nisem znal. Ko je priplezal malo nad lino, je deblo napravilo eleganten kompliment in plezalca posadilo v lino, kakor sem jaz včasih doma očetu s podajačem snope podajal v kozolec. Za malim je začel plezati srednji in nazadnje veliki. V par urah, s pripravami vred, so bili vsi trije gori. Res, kedor zna pa zna. Tako

smo bili te skrbi neverjetno hitro rešeni. To je bilo v petek. V soboto so jih še gori razpostavili, tako da so bili za Ave Marijo že pripravljene za potrkavanje.

Sobotni popoldan se je že prelival v večer, ko ni bilo še določene ga odra za častne goste, nobene mize za picnic, dasi se je govorilo, da bi jih en ducat ne bilo preveč, ne altarja na prostem in še toliko družega ne. Z vso naglico smo do pozne noči še skušali zbiti skupaj, kar je bilo mogoče. En kos ograje, s katero je bilo treba vrtnice na fronti ograditi, da bi jih komaj dobro ozelenelih ne pomandrili, je Father John še pri ročni električni luči nategoval.

To zadnje delo nam pa kljub sili nič kaj dobro ni šlo izpod rok. Čudno vreme in z njim združene neprijetne slutnje so nas plašile. Vetrovi so se topli za prvenstvo. Nihče ni vedel kateri bo zmagal. Ker je bil ravno v soboto mlaj in pred njim suhi dnevi, smo se bali spremembe. Jaz sem se že docela sprjaznil z mislijo, da bo drugi dan dež. Sicer so časopisi napovedovali lepo, a ker v tem oziru, in še v marsikaterem, niso nezmotljivi, se kar nisem mogel otresti bojazni. Le to me je tolažilo, da tisti trucki, ki so začeli prihajati z materialom za picnic, ne pojdejo na naš račun, ker smo tako pogodbo naredili.

Mej tem ko smo bili mi zunaj zaposleni, so pa dobre chicaške Slovakinja pridno znotraj ribale in čistile, sestre, chicaške in farmarske pa altarje krasile. To je bilo ugibanje, nastavljanja in predstavljanja, tako, da je mo-

ral nazadnje vsak reči: Ta, pa prav ta roža spada na to in samo na to mesto. Včasih za kako slovesnost kje vidim altar, ki zgle da kakor polne kravje jasli. Takrat šele vem, koliko je vredno, če ima človek za take prilike veččakinje v dekoraciji pri rokah.

Tako je bilo pozno v noč za silo vse urejeno. Kar nam pred odhodom k skrajno potrebnem počitku pride še kolekta na misel. Ker za to nimamo potrebnih običajnih posod, sem telefoniral v Chicago, naj jih s seboj pripeljejo. To omenjam zato, ker se nam je očitalo, kakor da bi na Marijo kazali mej tem pa ljudem žepe rezali. Mislim, da se glede tega tudi tisti ne bodo pritožili, ki jih je bolj radovednost prignala sem kot srce. Mej sv. mašo na hribu sploh ni bilo kolekte, da so ljudje že spraševali kje so kolektorji. Popoldan se je kolektalo spodaj pri cerkvi. Na hrib, kjer je je bilo polovico vse množice, kakor nekateri pravijo, menda sploh nikogar ni bilo. Jaz sam nimam talentov za to in ta dan tudi nisem imel časa misliti na kaj takega. En chicažan mi je čez par dni potem dejal, da je bila kolekta najslabejše organizirana in da smo s tem izgubili okroglih dva tisoč. Zato pa če drugi bolj ne izžemajo ljudstva kot mi, se ni treba bati, da bi obubožalo.

Nedelja se je napovedala s krasnim jutrom, ki je oznanjal vroč dan. Nove skrbi. Kje bo ljudstvo dobilo zadostne pijače. Studenec, ki smo ga za ta dan provizorično pustili speljati na prosto, da si ga vsak lahko privošči, je preslab,

da bi mogel zadostiti toliko žejnim grlom. In res je že dopoldne vedno bolj pešal in pešal, dokler ni popolnoma odpovedal. Tudi mehke pijače, s katerimi sta se oba oddelka slovenski in slovaški precej dobro oskrbela, so že v zgodnji popoldanski uri začele iti h koncu. Treba je bilo nove naročbe. Naš dvorni kočijaž Mr. John Petric, ki je dovažal ta materijal na hrib, je dejal, da bi bilo trucka v enem letu konec, če bi bil vsak dan tako "busy."

Ob desetih po stari uri je bila napovedana sv. maša na prostem. Ljudstva se je že vse trlo okrog altarja. Very Rev. Blahunka je čakal da pristopi. Takrat pa pridrajo mimo nas dve posebni kari iz Joliet, ki ste šle šele v Chicago iskat goste. Ker smo vedeli, da velika večina teh še ni bila pri sv. maši, čakati pa tako dolgo, ni kazalo, smo aranžirali še eno sv. mašo za zakasnele, ki jo je imel okrog poldne njujorški slovenski župnik Rev. Benigen Snój.

Ker je bila ravno nedelja po sv. Rešnjem Telesu, ko se povsod vrši procesija z Najsvetejšim, smo jo tudi mi dali na program. To je bil zopet en pristen starokrajski užitek, ves oslajen z lepim, spomini na nekdanje dni. Pod štiriimi hrasti, v približno enaki razdalji, smo priredili altarje za blagoslov. Dasi je bil tok procesije dokaj dolg, so bile prve društvene zastave že pri tretjem altarju, ko je bil prvi blagoslov, dasi mnogo ljudstva ni šlo v procesiji, ker je niso vajeni in je marsikateri še nikoli videl ni. Krasno je donel po hribu srebrnočisti glas Msg. Blahunke, kateremu so mogočno odpevali chicaški cerkveni pevci pod vodstvom Mr. Ivo Račiča. Ta točka programa je bila posebno ganljiva za navzoče.

Po cerkvenih slovesnostih, ki so se v popoldan zavleklo, je ljudstvo posedlo v senco, da malo ohladi prevelko ljubezen solnčnih žarkov. Res malo preveč strastno so nas objemali, Jaz, ki sem bil za

maršala pri procesiji in sem imel kot tak zdaj pa zdaj priliko se zateči pod kak hrast, sem bil kljub temu tako prevzet in pregret od nje, da so me silili naj grem v posteljo. Kajpada mi to ni kazalo. Pleša P. Benigna, ki je imel na najhujšem opoldanskem solncu slovesno sv. mašo, je zgedala kakor kak "jurček" tam v podbrezjanskim Gobovcu.

Kmalu v popoldanskih urah so začeli prihajati tujerodci, zlasti iz Lemonta, mej njimi vsi trije gg. župniki; irski, poljski in nemški. Prostor pred cerkvico se je vedno bolj polnil, dasi se na hribu ni nič poznalo, da bi koga manjkalo. Ob 2:30 se je pripeljal iz Chicage delegat Njega Eminence kardinala Mundeleina, prelát Msg. Rempe. Eminenca sam se je brzojavno opravičil, ker je imel isti dan tri druge slovesnosti in naslednje rano jutro naporno novomašniško posvečenje. Msg. Rempe je znani prijatelj redovnikov, kar je tudi topot pričal njegov lepi govor. Dasi je precej dolgi obred blagoslova samostana in cerkve tudi njega naravnost skuhal v potu, je bil njegov govor dolg, poln lepih misli in priznanja za naše delo v prid ljudstva, katero je s svojim orjaškim, oduševljenim glasom pozivljaj, nam zvesto sledi in podpira naša stremljenja, ki so ta dan prejela svojo začasno krono. Brate Slovake je pozdravil Rev. Kazimir Zakrajšek, Slovence pa Rev. Benvenut Winkler. Oba sta v izbranih besedah povdarjala pomen novega prvega našega samostana in kolegija za verski preporod bratskih narodov. Slavnost je zaključil blagoslov s presv. Rešnjim Telesom.

Desetkrat preveč ljudstva je bilo, da bi se bila mogla slavnost v cerkvici vršiti. Vendar je bila ravno cerkvica in Mati v njej tisti magnet, ki je ta dan vse te tisoče potegnil nase. Kakor včasih za porcijunkulo v starem kraju, so ljudje hodili ven in notri. Zu-

naj hrušč kakor na semnju, znotraj pa tajnostni, prisrčni pogovori otrok z Materjo. Nekateri je že desetletja niso videli, zato so ji imeli veliko povedati, ji marsikaj potožiti in jo poprositi. Dasi je bila postrežba radi prevelike množice zelo pomanjkljiva in smo se radi tega bali, da se bo marsikedo vznejevoljen vračal domov, so bili vendar srečni, samo da so po dolgem času zopet videli Mater in se od srca do srca pogovorili z njo. To nam pričajo pisma, ki smo jih po slavnosti dobili. Vsa se končavajo s sklepom, da bodo še prišli, ako Bog da. To zadovoljstvo in navdušenje nam je bilo v tolažbo, ko se rumena nevoščljivost nekaterih ni mogla premagati, da bi ne izlila svojega žolča nad tako lepo vspelo slavnostjo.

Zasluga za to nedvomno ni samo naša, ampak tudi vseh tistih, ki so nam na ta ali oni način pomagali. Bodi jim na tem mestu izrečena najtoplejša zahvala za vse kar so storili. Naj se posebej zahvalimo vsem društvom, ki so se korporativno, s svojimi zastavami vdeležili slavlja. Istotako Kolumbovim vitezom četrtega razreda iz Chicage, ki so s svojimi lepimi uniformami vzbujali posebno pozornost pri domačinih in tujcih. Potem pa tistim, ki so imeli toliko skrbi in dela, da so zadostili telesnim potrebam vdeležencev. Ne moremo navesti imen vseh posameznih, jih niti ne vemo. To so se pridno vrtele Slovenke, tam Slovakinje, tu Slovenci, tam Slovaki. Vsak je po najboljših močeh skušal pomagati kar in kolikor ja mogel. Naj ljubi Bog na Marijino priprošnjo vsem in vsakemu stotero povrne vse kar je storil.

Še enim se imamo posebej zahvaliti. To so rojaki iz oddaljenezih naselbin, iz Indiane, Ohio, Pennsylvanije itd. Posebno veselje nam je bilo, da so od tako daleč prišli. Tem bi bili radi posebej postregli. Prav neprijetno nam je

bilo, da nam to vsled preoblega posla ni bilo mogoče. Skušali bomo drugič, ko bomo imeli več časa za organizacijo takih slavnosti, to popraviti. Da se bodo rojaki bolj domače čutili, bomo imeli zana-prej posebna slovenska in posebna slovaška romanja. Vsak narod ima nekaj svojega, svoje romarske navade, ki so mu drage. Če se jih more prosto, brez ozira na druge držati, ima dvakrat večji užitek. Da mu bo to mogoče, bo imel vsak svoje dneve, ko bo lahko prosto razvil vse svoje romarske običaje, Slovenci po svoje, Slovaki po svoje. Tako upamo enim in drugim najbolje zadostiti. Oboji se bodo čutili domače, kakor na svojih starokrajskih božjih potih.

K sklepu naj še omenim, da ako bi se kaka večja družba od blizu ali daleč domenila, da hoče poromati k naši Mariji Pomagaj, naj nam to naznani, katero nedeljo in ob kateri uri misli priti. Mi smo vedno pripravljeni ji iti na roko in z eno sv. mašo počakati do poznejše ure, ko lahko pride do nas.

—o—

Imena darovalcev ob priliki blagoslovljena novega kolegija v Lemont. III.

\$25.00 je darovalo društvo sv. Ane, št. 170, K. S. K. J. \$14.00 so darovali člani dr. Sv. Jurija, C. O. F. Po \$10.00 so darovali: Sv. Neže Court No. 826, WCOF., Jacob Šega, John Widerwol, John Poglajen, Mr. & Mrs. Miller, Mary Simec. \$9.00 je darovala Roza Drešček. Po \$5.00 so darovali: Joseph Zalar, Frank Gabrenja, Mihael Uršič, Mrs. Mihael Uršič, M. Grilc, Frank Stiglic, Jacob Strukel, Joe Perko, Mike Trinko, Anton Bolte, Matt Komp, Sr. Agnes Krantz, Mary Hoge, Družina Glavač, Joseph Knafelc, Mady & Peter Prah, Anton Pasdertz, Frank

Tomazič, Andrey Košir, Jakob Stonič, John Ponikvar, Frank Banič, Ana Peigner. Po \$3.00 so darovali: Joseph Slapničar, M. F. Kobal, John Klobučnik, Johana Weiss. Po \$2.00 so darovali: Anton Gerjol, Mrs. Omerzel, Mihael Kočevar, Agnes Hotujec, Katarina Judnič, Frank Merlak, Joseph Sever, Megie Tomazin, Frank Venisnik, Mihael Papeš, Mary Venisnik, Eva Ponikvar, John Turner, Helen Gesuf, John Lustig, Jr., John Oman, Anton Banich, Jerry Lavrich, Math Grill, Frances Butchar, Frank E. Vranichar, Jacob Tursich, Ana Lopartz, Frančiška Lavrič, Jennie Perko, Mrs. Jerry Lavrich, Mary Terstenjak, Math Flajnik, Martin Kozian, Paul J. Lavrich, M. Buidler, Agnes Shebat, John Cimperman, Vera Gasper, Mr. & Mrs. L. Lushina, John Horvath, George Lopartz, Mrs. Petrovič, Andrew Kodrich, Frank Tomazin, Frank Godrich, Mary Laurich, Mary Dremšek, Jennie Kolenc, Elizabeth Gabrenja, Martin Foys, John Petrovič, Martin Music, Mary Tringar, Philip Hruškovič. Po \$1.50 so darovali: Družina Mladič, Emilia Lekan, Mr. & Mrs. Bregoli. Po \$1.00 so darovali: Joe Volk, M. Progar, Katarina Pruss, Ana Perko, A. Marinčič, M. Verbišcar, Louis Talar, Frank Amsic, Joe Klemdic, F. Cherne, A. Cherne, Frances Drasler, Marijana Kraučič, J. N. Pasdertz, Agnes Pogorelc, Jos. Zupancič, Martin Lavrich, Frank Peterick, Jos. Gradesar, Ana Cerar, Mihael Kavčič, J. Mladič, N. Zugel, Joe Stajuk, A. Možina, Anton Pležonik, Mr. & Mrs. Densa, Steve Mitrič, J. Stajer, Frank Papesh, Mary Dolinsek, Mary Setina, Mrs. A. Golobich, Frank Vertovec, Frances Muha, Steve Zapic, Kat. Svrček, F. Drasler, Neža Setnikar, Rudolf Stuler, Josephin Pasdertz, Fanie Mislaj, Frank Ortoc, Gertrude Ripip, Matej Piskut, John Fale, John Likovič, A. Chushnik, Angelina Lekše, Mihael Lebar, Ana Gerbec, A. B. Russ, Mrs. Zerdin, Mary Ratej, Joseph Petrk, Matt Babich, Ana Lopartz, Rose Smole, Mrs. Pezdertz, Bogomila Ritlep, Frances Jaklič, Ana Ferenčak, Frances Cankar, John Erjavec, Ana Korzen, M. Petričak, Martin Murota, Alex Plut, August Kramaritz, Thomas Kamničar, Math Goshar, Agata Grafel, Anton Mali, Mihael Stanko, Jozefa Hočevar, Betty Gabrenja, A. Bestajk, Joseph Brejač, Rozi Pethoček, Marti Peger, Theresa Kremesec, Justin Pavlin, M. Mihelic, Mrs. Link, Ana Ovnik, John Klepac, Karol Kosman, A. O. Muha, Mrs. Bilthaver,

Steve Nartnik, Jenie Nemanich, Mrs. Ozbolt, Jennie Stirn, I. H. Koenig, Edward Hoge, J. Jurjevec, Karol Ponikver, Fany Potokar, John Harauer, John Jerich, John Petric, Agnes Zupančič, Theresa Russ, Frances Stiglic, S. Baitos, Ana Mlakar, Joseph Erjavec, Thomas Paicbay, Martin Frank, Andrew Kolman, Mary Gregorich, Mrs. Sinkovec, Mary Barle, Martin Belazin, Mary Babich, John Mutz, Albin Juricic, Robert Rebek, Ana Kostein, Frank Papeš, Martin Shifrer, Mihael Setina, Katharin Klemenčič, Mary Keltriger, M. Gregorich, Terezija Pintar, Lilian Poglajen, Mary Kolman, Rose Poglajen, Uršula Kučič, N. J. Vranichar, L. Jordan, John Papesh, Mary Vidmar, John Toplak, M. Golobich, Jennie Stanger, Jakob Zabkar, Mary Lah, John Mahkovec, Jennie Mustar, John Kosmač, John Pernich, Frank A. Russ, Jr., Joseph Fabjan, Gusie M. Russ, Rose Banich, Lina Laich, Mrs. Mahkovec, Helen Ovnik, J. Mladič, Anton Brodarič, Mrs. John Mutz, Mary Ovnik, A. Kovačič, Theresa Nemanich, Frank Kralj, Mania Sluga, M. Senica, Jozef Setina, Martin Juricic, Jr., John Petrick, J. Zsizek, Karl Gura, Frank Zore, Frank Lončar, Bara Zugelj, Frank Arko, Andrej Pirman, Anton Babor, Margaret Mushič, Ana Bluth, Tony Squah, Anton Legan, Ana Marincic, Math Primozich, Terezia Novak, Frank Zore, Ignatz Groznik, Mihael Smole, John Pasdertz, John Kramar, Ivana Kramar, John Stua, Mrs. Joe Legan, Mrs. F. Kerne, M. Progar, Albina Smuk, Joseph Vertin, John Cankar, Joe Pruss, Frank Ottovitz, Louis Mergole, Andrew Turčan, Ana Videtič, Ana Jerman, Mrs. John N. Pasdertz, Jean M. Tezak, Andrew Jelenič, Mrs. Culik, John Butala, John Zapič, Louis Zeleznikar, Mary Trinko, Marko Bluth, John Morvich, Steve Tomp, Peter Coff, J. Zefran, Joseph Kochevar, Louis Cesarek, John Simonič, Mary Spehar, Frank Horvath, Uršula Katič, I. Hany, I. Gurican, Joseph Baribak, Kromph D. E., 85c.: Margareth Krame, 60c.: Ana Juričič, 50c.: Angeline Pazdirtz, Martin Juričič, Rose Russ, Mary Puklavec, Josephine Gregorich, Frank Gril, Lena Sussman, S. M. Smanshek, John Fraus, Martin Tomec, Mary Dusa, Valentin Ambrose, Ana Babor, John Jamnik, Katie Persa, 40c.: Joseph J. Juričič, 25c.: Mary Jamnik, Anton Papes, Joseph Menard, Peter Prah, Ana Omerzel, Mary Kepec, Ana Omerzel, Roze Krpec, 10c.: Helena Lah-

NAROČNIKOM "CVETJA."

Ker smo naročili list "Cvetje" za vse člane tretjega reda, se je vse pošiljanje zavleгло in ša le sedaj smo dobili 5. in 6. zvezek. Upamo, da ga bodo naročniki v prihodnje vsi dobivali točno. Ako bi kdo kake številke ne dobil, naj se priklasi tukaj pri uredništvu, pa mu bomo poslali ker nam uprava pošilja nekoliko številke več.

Objednem pa prosim vse člane tretjega reda, da skušajo ta lepi list razširiti kolikor mogoče med svoje rojake. Zadnja 5. in 6. številka ima sledečo vsebino:

Bog Sveti Duh, Venček cvetic P. Placidu na grob, Asketična šola ali vadnica popolnosti, Redovna molitev tretjerednikov, Dolžnosti tretjega reda, Tretji red v Ameriki, zlasti v Čikagu, Marijina mašna zveza v Mariboru, Spomini iz misijonskega življenja, Razgled po serafinskem svetu, Priporočilo v molitev, Zahvala za uslišano molitev, Darovi.

— 0 —

"Pevca". — Izšla je 1/2 štev. "Pevca" za l. 1925. z naslednjo vsebino: Premrl, Dr. Josip Čerin. — Prijateljem slovenske pesmi! — Aljaž, Pevski spomini Naši zbo-

ri. — Vestnik P. Z. — Iz glasbenih listov. — Doma in drugod. — Sporočilo uprave. — Glasbena priloga: I. Schwab, Zvonovi, Schwab, Kukovca. — Premrl, Moj blagoslov.

"Pevca" si je pridobil v teku svojega štiriletnega obstoja od ličnih zaslug za popularizacijo slov. pesmi in ga priporočamo vsem prijateljem lepega petja. Pri naša stalno glasbena priloga. Izhaja vsak drugi mesec in se naroča pri upravi v Ljubljani, Miklošičeva c. 7. Stane z glasbeno prilogo vred za Jugoslavijo Din 30. — za Italijo Lir 15. —, za Avstrijo K 40.000. — za Ameriko 1 dolar.

Postala s združenjem Kaspar State Bank in American State Bank.

VSESTRANSKO PRIZNANA

kakor tudi zanesljiva in konzervativna banka

KASPAR AMERICAN STATE BANK

1900 BLUE ISLAND AVENUE, VOGAL 19. ULICE

CHICAGO,

ILLINOIS.

PREMOŽENJE DVAJSET MILIJONOV DOLARJEV.

Slovenska dekleta---pozor!

Če katera misli na samostan, ima sicer veliko izbiro. Nebroj raznih ženskih redovnih kongregacij imamo tu, ki se vse požrtvovavno trudijo z nami za razširjanje kraljestva božjega po naši prostrani državi. A slovensko deklet najbolj spada v našo edino slovensko žensko kongregacijo na amerixkih tleh—k **Šolskim sestram sv. Frančiška**. Slovenci še za te šole, ki jih imamo, nimamo zadosti svojih narodnih sester. Zakaj ne? Ker se tudi tu kaže naš narodni greh-needinost in cepljenje naših moči. Ko bi mi zbrali vse Slovenske, ki jih imamo po raznih redovnih kongregacijah, v eno samo, domačo, bi nobena naša šola ne bila v zadregi za svoje rodne učiteljice. Seveda tega ne moremo in ne smemo, če bi tudi one hotele. Tiste, ki so drugje, bodo tudi ostale, kjer so. Bolje je tako. Toda zanaprej naj bi se slovenska dekleta, ki mislijo na samostan zavedala, da so s svojim najvišjim krščanskim idealizmom dolžna v prvi vrsti svoj narod in njegove mladino dvigati k vzorom. Tudi tu, da, v prvi vrsti tu, velja: Svoji k svojim! Svoji za svoje! Dekleta, ki Vas Bog kliče v samostanske celice, ne pozabite tega in izvajajte primerne posledice. Vaše najbolj naravno mesto je pri naših **Šolskih sestrah**. Tu boste doma, sestre po duhu in narodni krvi mej seboj. Ne bojte se, da bi vam kako starokrajsko "ruto" dale. Predno tedaj storiteodločilni korak, se obrnite na:

9542 EXCHANGE,

Sisters of St. Francis,

SO. CHICAGO, ILL.

Izšel je
v tretji izdaji

MOLITVENIK ZA AMERIŠKE SLOVENCE

SPISAL REV. P. KAZIMIR ZAKRAJŠEK, O. F. M.

Založila in izdala

KNJIGARNA EDINOST
1849 W. 22nd St. Chicago, Ill.

Vsem onim, ki so povpraševali po tem molitveniku, sporočamo, da ga sedaj lahko dobe v štirih različnih vezavah in sicer:

Navadno črno platno, zlata obreza.....	\$1.00
Usnje, prožne platnice, zlata obreza.....	1.25
Usnje, vatirane platnice, zlata obreza.....	1.50
Bele koščene platnice z sliko, zlata obreza..	1.50

Pri večjem naročilu damo znaten popust.

MOLITVENIK ZA AMERIŠKE SLOVENCE JE ZELO PRILJUBLJEN, KAR DOKAZUJE VELIKO POV-
PRAŠEVANJE PO NJEM. PRIMEREN JE ZA OD-
RASTLE, KAKOR TUDI ZA MLADINO. ZLASTI BO
UGAJALA NOVA BELA KOŠČENA VEZAVA, KATE-
RE NAM DO SEDAJ NI BILO MOGOČE DOBITI NITI
TUKAJ, NITI V STAREM KRAJU. NAROČITE GA
TAKOJ!

Vi ne morete biti zdravi
brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine

vam očiščuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljšo zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.
1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

Severa's Skin Soap

Idealno, fino in čisto milo za toaleta, kopelj, šampu, britje. Izvrstno za kopanje otrok in malčkov.

Cena 25 centov.

Vsaki dan rabite

Severa's Antisepsol

za grgranje grla in izpiranje ust; prepreči bolezn v grlu, ohrani ter naredi lepe in bele zobe in utrdi mehke čeljusti. Čisti zoperno sapo in drži ustno votlino v zdravem stanju. Cena 35 in 50 centov.

Zahtevajte najprej pri lekarju.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA